

Imperialismus jako nejvyšší stadium kapitalismu

Vladimír I. LENIN

1951 Vydavatelství knih SVOBODA, Praha, 123 stran

...a také některé, jistě ne náhodné souvislosti z reality dneška i nedávné doby

V předmluvě ke své knize Lenin říká, že spis napsal na jaře roku 1916 v Curychu. Trpěl při psaní této knihy nedostatkem potřebné literatury, čerpal proto zejména z knihy J.A.Hobsona, jeho hlavního anglického díla o imperialismu. Knihu psal i s ohledem na carskou cenzuru, proto psal jen o teoretickém, spíše ekonomickém rozboru, a ještě v náznacích.

Imperialismus je podle něho předvečerem socialistické revoluce, v sociálšovinismu - což je socialismus slovy a šovinismus skutky, viděl V.I.Lenin úplnou zradou socialismu a úplný přechod na stranu buržoasie.

Brožura má být pro čtenáře něčím, co mu umožní lépe pochopit ekonomickou podstatu kapitalismu. Předmluvu ke knize napsal V.I.Lenin v Petrohradu, dne 26.dubna 1917.

V předmluvě k francouzskému a německému vydání uvádí V.I.Lenin, že válka v letech 1914 –1918 byla na obou stranách válkou imperialistickou (to je dobytvačnou, loupežnou a lupičskou), válkou za rozdělení světa, za rozdělení a znovurozdělení kolonií, „sfér vlivu“ finančního kapitálu atd. Skutečnou příčinu této války je třeba hledat hlavně v souhrnných údajích o základních zjevech hospodářského života ve všech válčících státech na celém světě.

V této souvislosti V.I.Lenin zjistil, že existuje zajímavá souvislost mezi rozvojem železnice a velkovýrobou. Rozdělení železniční sítě, nerovnoměrnost jejího rozdělení, nerovnoměrnost jejího vývoje, to vše je výsledkem moderního, monopolistického kapitalismu ve světovém měřítku. Stavba železnic se tak vlastně stala prostředkem útisku miliardy lidí z kolonií a polokolonií. Konstatuje, že:

Dokud existuje soukromé vlastnictví výrobních prostředků na této hospodářské základně, jsou imperialistické války naprosto nevyhnutelné.

Kapitalismus se přeměnil ve světový systém koloniálního útisku a finančního deptání obrovské většiny obyvatelstva zeměkoule hrstkou „pokročilých“ zemí. A o tuto „kořist“ se navzájem dělí dva nebo tři světovládní, po zuby ozbrojení lupiči (Amerika, Anglie a Japonsko), kteří strhují do své války za rozdělení své kořisti celý svět.

Brest-litevský mír, nadiktovaný monarchistickým Německem, i mnohem brutálnější a ničemnější versailleský mír, nadiktovaný „demokratickými“ republikami Amerikou a Francií, jako i „svobodnou“ Anglií, prokázal lidstvu službu tím, že demaskoval zaprodané námezdní škrabáky imperialismu i reakční šosáky, byť se nazývají pacifisty a socialisty a dokazují, že mír a reformy jsou za imperialismu možné.

Kapitalismus vytvořil hrstku velmi zámožných a mocných států, asi 1/10 států, které odírají, pouhým „stříháním kuponů“ – celý svět! Vývoz kapitálu skýtá obrovský důchod, a vedle něj kapitalisté shrabují i zisky vydřené z dělníků. Kapital ale i umožňuje korumpovat dělnické vůdce a hořejší vrstvu dělnické aristokracie.

Změšťáčtělí dělníci jsou hlavní oporou II.Internacionály a hlavní sociální oporou buržoasie. Jsou to opravdové agenti buržoasie v dělnickém hnutí, za války se přidávají na stranu buržoasie. Kdo nepochopí hospodářské kořeny tohoto zjevu, kdo nezhodnotí jeho sociální a politický význam, nemůže se ani o krok přiblížit k řešení praktických úkolů komunistického hnutí a nastávající sociální revoluce. Imperialismus je předvečerem sociální revoluce proletariátu. Tuto předmluvu napsal V.I.Lenin 6.července 1920.

Koncentrace výroby a monopoly – I.kapitola

Mocný růst průmyslu a neobyčejně rychlý proces koncentrace výroby do stále větších podniků je jedním z nejvýznačnějších znaků kapitalismu. **Koncentrace výroby je mnohem větší než koncentrace dělnictva.** Desetitisíce největších podniků jsou všechno, milióny malopodniků nejsou nic. **Milióny malých podnikatelů, a dokonce i jistá část velkých „podnikatelů“ jsou ve skutečnosti úplně podrobeny několika stům finančních magnátů-milionářů.**

V čelné zemi moderního kapitalismu, ve Spojených státech severoamerických, roste koncentrace výroby ještě více. Téměř polovina veškeré výroby všech podniků v zemi je zde v rukou jedné setiny celkového množství podniků. Z toho vyplývá, že koncentrace na jistém stupni svého vývoje, vede sama sebou nutně k monopolu. Pár mamutích podniků se mezi sebou snáze dohodnou, a velký rozsah podniků ztěžuje konkurenci a svádí k monopolu.

Přeměna konkurence v monopol je prakticky nejdůležitějším zjevem v ekonomice moderního kapitalismu. Dalším znakem je tzv.“kombinace“ – spojení různých průmyslových odvětví v jednom podniku; to znamená buď odvětví která postupně zpracovávají surovinu (např.vytavení surového železa z rudy a zpracování surového železa v ocel), a dále snad i výroba rozličných hotových ocelových výrobků, nebo odvětví, která si navzájem pomáhají, např.zpracování odpadků nebo vedlejších produktů.

Čisté podniky i podle německého buržoasního ekonomy Heynemana, který se věnoval „smíšeným“ podnikům v německém železářském průmyslu píše:

„Čisté podniky zanikají, drceny mezi vysokými cenami surovin a nízkými cenami výrobků. Jednotlivé podniky se neustále zvětšují, zvětšují se v mamutí podniky, a ty se opírají o půl tuctu berlínských velkobank, jež také řídí“.

Německo chránilo svůj průmysl cly a dopravními tarify.

V Anglii vznikaly monopolistické svazy podnikatelů, kartely a trusty. Specifikou tamního průmyslu bylo, že koncentrace způsobila, že do podniku bylo nutno vkládat obrovský kapitál, nové podniky znamenaly vynakládání větších a větších kapitálových investic, což znesnadňuje jejich zakládání. Nadbytek výroby vznikem nových podniků by snížil prodejnost výrobků, snížil cenu a tím i zisk buržoasie, což by více deklasovalo nově vzniklé podniky, do kterých se muselo mnoho investovat.

Marx dokázal, že „volná soutěž“ fakticky způsobuje koncentraci výroby, a ta na jistém stupni svého vývoje vede k monopolu. Monopol vzešel z koncentrace výroby a je obecně základním zákonem soudobého vývojového stadia kapitalismu. V Evropě počátkem 20.století byl „starý“ kapitalismus vystřídán kapitalismem novým. Po roce 1860 dobudovala Anglie svou kapitalistickou organizaci starého stylu, v Německu podstoupila tato organizace výroby rozhodný zápas proti řemeslu a domáckému průmyslu a začala si tvořit své existenční formy.

Velký převrat začíná rokem 1873 – krachem, poté depresí která následovala, v roce 1899 byla krátká konjunktura, ve které bylo hojně využíváno kartelů. Nepromyšlená politika zvyšovala ceny ještě a rychleji, než by se bývalo stalo bez kartelů. Téměř všechny kartely proto zkrachovaly. V dalším období se i přes tuto zkušenost staly kartely základem hospodářského života, a zmocňovaly se jednoho hospodářského odvětví za druhým.

V období let 1900-1903 propuká, zejména v důlním a železářském průmyslu další krize, poprvé již zcela v režii kartelů. Tím se kapitalismus přeměnil v imperialismus.

Kartely si rozdělují odbytiště, domlouvají si prodejní podmínky, platební lhůty, určují množství výrobků které mají být vyrobeny, stanoví ceny. Rozdělují si také mezi jednotlivé podniky zisk.

V letech 1907-1909 se do rukou kartelů a trustů dostává 70-80% veškeré výroby v určitém průmyslovém odvětví. Monopol, který se takto vytvoří, zajišťuje obrovské důchody a vede k vytváření technicko-výrobních jednotek nesmírného rozsahu. Americká vládní komise v té době konstatuje: „Převaha trustů nad konkurenty tkví ve velkém rozsahu závodů a v jejich výtečném technickém vybavení. Stroje a automaty nahrazují lidskou práci, roste význam různých patentů, které zkvalitňují výrobní proces, nebo snižují výrobní náklady“.

Konkurence se mění v monopol, zespolečenštění výroby dosahuje nesmírného rozsahu. Koncentrace dospěla tak daleko, že je možno přibližně zjistit všechny zdroje surovin v určité zemi, ba dokonce i v několika zemích, na celém světě. Ohromné monopolistické svazy uchvacují zdroje surovin výhradně do svého držení.

Kapitalismus v imperialistickém stadiu vede k nejvšestrannějšímu zespolečenštění výroby, což kapitalisty tlačí do jakéhosi pro ně nového společenského řádu, aniž si to uvědomují. Jde v podstatě o přechod od úplně volné soutěže k úplnému zespolečenštění. Zdůrazněno J.Ž

Výroba se stává společenskou, avšak soukromé přivlastňování nadhodnoty zůstává. Společenské výrobní prostředky zůstávají soukromým vlastnictvím nevelkého počtu osob. Útlak obyvatelstva několika monopolisty enormně roste a stále vzrůstá.

Aby členové kartelů obhájili své zisky objevují se tyto formy vzájemného boje:

- 1) bránění v opatřování surovin
- 2) zabraňování v opatřování pracovních sil pomocí „aliancí“ mezi kapitalisty a dělnickými odborovými organizacemi
- 3) zabraňování dovozu
- 4) likvidace odbytišť
- 5) ujednání smluv s odběrateli
- 6) plánovitě snižování cen
- 7) zabraňují v opatření úvěru
- 8) vyhlášení bojkotu

To už tedy není vzájemný konkurenční boj mezi velkými a malými, mezi technicky zaostalými a vyspělými. To monopolisté rdousí ty, kdož se nepodřizují monopolu, jeho nátlaku a zvůli!

„V ryze hospodářské činnosti, píše Kestner, dochází k jistému přechodu od obchodní činnosti v dřívějším smyslu k činnosti organizátorsky spekulativní. Nejúspěšnější tak již není obchodník, který na základě svých odborných zkušeností dovede nejpřesněji stanovit potřeby zákazníků, který dovede „objevit“ latentní poptávku, a účinně ji povzbudit, nýbrž spekulativní genius(?!), který dovede předem vypočítat nebo alespoň předem vycítit organizační rozvoj, možnost spojení mezi jednotlivými podniky a bankami...“.

Tedy jde o stadium, kdy zbožní výroba je již podlomena a hlavní zisky připadají „génium“ finančních machinací. Základnu těchto machinací a švindlů tvoří zespolečenštění výroby, avšak ohromný pokrok lidstva, které dospělo k tomuto zespolečenštění, jde k duhu... spekulantům.

Pozn.J.Ž.:Sionisté přesně v tuto dobu „zjistili“, že asi úplně „náhodou“ jim přesně v tuto dobu vývoj, jako na zlatém tácu přinesl možnosti, ve kterých už právě Židé, bankovní specialisté a úrokoví kouzelníci, byli po staletí jako doma. Bankéřský svět byl právě tím, který na probíhajících změnách nejvíce a trvale vydělával. Stačilo panství kapitálu jen obhájit, a bankovnímu kapitálu v židovských, přesněji již sionistických rukách, se tak otevřely dříve nevídané brány celého světa!

Kartely trvale zvyšují ceny důležitých výrobních prostředků (uhlí, železo, draslo atd), ale nikdy se ceny trvale nezvyšují u hotového zboží. Průmysl surovin díky kartelům

z vysokých zisků těží na úkor průmyslu, a díky tomu nad průmyslem získává i určitou nadvládu!

Roste poměr nadvlády ve společnosti a s ní spjatého násilí. Kartely vznikají i v jiných oblastech, například v oblasti cementářského průmyslu, „géniové“ moderní spekulace dovedou zaříditi věci tak, aby kromě toho, co je vypláceno jako dividenda, jim za nehty zůstaly velké části zisků. Objevuje se úskok, „skromně“ se vyplácí odstupné, proti konkurenci se v Americe používá i dynamit...

Monopoly neodstraní příčiny krize, naopak je zesilují, stupňují chaos a nepoměr mezi stavem zemědělství a průmyslem, který byl typický pro země, kde byla zavedena monopolní výroba. Zemědělství svojí závislostí na půdě a podnebních podmínkách nemohlo co do zisků konkurovat vyspělé moderní průmyslové výrobě.

Liefman, bezvýhradný obhájce kapitalismu, píše: „**Čím vyspělejší je národní hospodářství, tím usilovněji se pouští do riskantnějších nebo zahraničních podniků, do podniků, které potřebují ke zdárnému rozvoji velmi dlouhé doby, či posléze do podniků, které mají jen místní význam**“.

Nesmírný růst kapitálu tak přetéká přes okraje, plyne do ciziny, investuje se jinde, než doma. Porobováni již nejsou jen původní mateřské země vlastníků kapitálu, za hranicemi si neadresný kapitál může ještě více dovolit ždímat z dělníků zisk!

Stálé zdokonalování na jedné straně vede k zaostávání na straně druhé. To dále vede k růstu spekulací.

Krize nepostihují jen největší a nejvíce úspěšné výrobce (kombinované), ale i ty (čisté). Krize dále působí na další růst velikosti podniků, ve snaze krizi zabránit. Monopol je poslední „vymoženost“ nejnovější fáze vývoje kapitalismu.

Str.17 - 30

Banky a jejich nová úloha – II.kapitola

Hlavním původním úkonem bank je zprostředkování plateb. Ve spojitosti s tím proměňují banky mrtvý peněžní kapitál v činný, tj. nesoucí zisk. Banky tedy shromažďují všemožné peněžní důchody a dávají je k dispozici třídě kapitalistů.

Tím, jak se banky zvětšují a klesá jejich počet, stávají se všemocnými monopolisty a disponují téměř celým peněžním kapitálem všech kapitalistů a drobných podnikatelů, jakož i většiny výrobních prostředků a surovinových zdrojů v příslušné zemi i v několika zemích.

Tato přeměna četných skromných prostředků v hrstku monopolistů je jedním z hlavních procesů přeměny kapitalismu v kapitalistický imperialismus.

Malé banky byly postupně vytlačeny těmi velkými, již na začátku 20.století v Německu pouhých 9 velkobank soustřeďovalo téměř polovinu všech vkladů. Jedním ze znaků novodobé kapitalistické koncentrace jsou tzv. „přidružené“ banky. Velké podniky, zejména banky pohlcují malé podniky nejenom přímo, nýbrž je také k sobě začleňují, přičleňují, podřizují si je, zařazují je do „své“ skupiny, do svého „koncernu“ – což je technický termín „účasti“ na jejich kapitálu, skoupením nebo výměnou akcií, systémem úvěrových vztahů atd.

„Závislost“ malých bank na větších má různou hodnotu, „účast“ lze rozlišit ve třech stupních, odlišujících různá vzájemná pouta. K velkým bankám v moderní době patří i cizozemské banky, například k Německé bance počátkem 20.století patřily tři mimoněmecké banky – jedna rakouská (vídeňský bankovní spolek Bankverein) a dvě ruské (Sibiřská obchodní banka a Ruská banka pro zahraniční obchod).

Využíváním kapitálu i těchto spjatých, či podřízených bank roste úměrně k tomu i ekonomická síla a moc velkých bank. Koncentrace bankovníctví v Německu rychle pokračovala právě ke konci 19. a začátkem 20.století.

Šest berlínských bank mělo:

Roku	Filiálek v Němecu-ku	Depozitních pokladen směnárén a	Stálou účast v Německých akciových bankách	Úhrnem všech ústavů
1895	16	14	1	42
1900	21	40	8	80
1911	104	276	63	450

Centralizace tedy není nic jiného, než zvýšení úlohy a významu moci monopolistických obrů.

Ve starších kapitalistických zemích je tato „bankovní síť“ ještě hustší. V Anglii s Irskem měly roku 1910 všechny banky 7151 filiálek. Každá ze čtyř velkobank měla přes 400 filiálek (447 až 689), další čtyři přes 200 filiálek a 11 bank přes 100 filiálek.

Tři největší banky ve francii, Crédit Lyonnais, Comptoir National a Société Générale zvětšovaly své operace a síť filiálek takto:

Roku	Počet filiálek a depozitních pokladen	-	-	Velikost kapitálu v milionech franků	-
	V provinciích	V Paříži	Úhrnem	Vlastního	Cizího
1870	47	17	64	200	427
1890	192	66	258	265	1.245
1909	1.053	196	1.229	887	4.363

Tato čísla snad názorněji než dlouhé úvahy dokazují, jak se s koncentrací kapitálu a s růstem obrátů bank od základu mění i jejich význam. **Z jednotlivých, navzájem odločených kapitalistů vzniká jeden kolektivní kapitalista.** Jakmile bankovní operace nabývá velikého rozsahu, zmocňuje se hrstka kapitalistů-monopolistů řízení obchodních a průmyslových transakcí celé kapitalistické společnosti.

S pomocí bankovních operací při počátečním styku se zájemcem o udělení úvěru, s pomocí bankovních styků, běžných účtů a jiných finančních operací banka nejprve přesně pozná stav obchodu a síly klienta, potom je může kontrolovat, vykonávat na ně vliv zúžením, usnadněním či ztížením úvěrových možností, a posléze již úplně rozhodovat o jejich osudu, určovat výnosnost jejich podnikání, zbavovat je kapitálu, nebo jim umožňovat, aby rychle a ve velkém rozsahu zvětšili svůj kapitál.

Počet bank se bude dále zmenšovat, s tím rukou v ruce se budou i zvětšovat syndikáty průmyslníků, které jsou pod jejich ochranou. Banky za všech okolností, ve všech kapitalistických zemích, za jakékoliv úpravy bankovního zákonodárství mnohonásobně zesilují a urychlují proces koncentrace kapitálu a tvoření monopolů. Banky rozdělují svůj vliv na průmyslová odvětví zásadně dle své vlastní úvahy, rozdělování tedy není „všeobecné“ – pro dobro státu, ale soukromé, které je přizpůsobené zájmům velkého, především největšího-monopolistického kapitálu, který operuje v poměrech, kdy masa obyvatelstva přežívá, nebo bídne živoří, kdy zemědělství se opožďuje za vývojem průmyslu, a kdy si těžký průmysl podřizuje ostatní odvětví.

Zspolečenštění kapitalistického hospodářství nevyklučují ani záložny a poštovní spořitelny, které jsou zdánlivě mnohem více „decentralizovány“. Mají vliv i v zapadlých místech a osadách, mezi značným počtem obyvatelstva. Spořitelny své vklady „výnosně“ ukládají do bank, a pouštějí se do směnečných, hypotekárních a jiných operací. Velké banky se tomu naoko brání, ale nakonec s vklady spořitelny disponují zase oni, jako velký finanční kapitál! Takže i toto zdánlivé konkurování vede nakonec k navýšení majetku těch

nejmajetnějších, či toho nebo onoho průmyslového odvětví, což ale stejně nakonec dál zvyšuje finanční kapitál v několika málo rukách.

Toto je základní rozdíl mezi starým a novým kapitalismem, ve kterém vládne monopol. Bursy navenek „řídí“ přesuny kapitálu ve velkém, to je však jen klam. Bursa je jen fiktivní clonou, kryjící skutečné finanční operace velkého monopolního kapitálu. Bursa v žádném případě neřídí skutečné a neviditelné finanční operace, je jen jejich taktickou mlhou a krytím, ačkoliv vystupuje jako regulátor hospodářských operací.

Starý kapitalismus byl kapitalismem volné soutěže. Nový kapitalismus je přechodnou formou, smíšením volného soutěžení a monopolu.

V 19. století vykonávali kapitalisté 9/10 hospodářské činnosti, která nepatří do oboru „fyzické práce“ dělníků. Dnes vykonávají devět desetin této duševní práce úředníci. Bankovníctví je v čele tohoto procesu.

Koncentrace bank vede k vytvoření bankovního trustu. V Americe nevládne devět bank, ale jen dvě. Banky miliardářů Rockefellerů a Morgana vládou kapitálem 11 miliard marek. Velké úvěry za těchto okolností může poskytnout jen ten, ta banka, která s velkými prostředky disponuje. Takže ... zase monopol, tentokrát finanční!

Mezi bankami a velkým průmyslem vzniká tzv. „personální unie“, kdy ředitelé a náměstci bank vstupují do dozorčích nebo správních rad obchodních a průmyslových podniků a naopak. Tato personální unie mezi bankami a průmyslem je doplňována i „personální unií“ mezi společnostmi obou druhů a vládou. Tak se „nachází místa“ i pro vysloužilé vládní úředníky, pro osoby se zvučnými jmény. Ti mohou svými kontakty z minulosti zase napomoci, usnadnit...

Takto se vytváří jistá dělba práce mezi několika sty finančních magnátů soudobé kapitalistické společnosti. Kapitalismus již tedy dospěl k organizovanému dozoru nad jednotlivými podniky. Ředitelům bank je svěřován dohled nad určitým průmyslovým odvětvím, v podstatě toto odvětví spravují. Tak, i podle slov N.I. Bucharina: srůstá bankovní a průmyslový kapitál, a přeměna bank v ústavy opravdu „universálního rázu“.

Často si obchodní a průmyslové kruhy stěžují na „teror“ bank. Banky totiž „komandují“ tím, že mohou ztížit přístup k penězům, nebo zpřísnit splácení předchozích úvěrů, pokud se dlužník dostane do určitých problémů. Tím prakticky provádí svou plnou moc nad existencí svého „klienta“.

Miliardové vlastnictví kapitálu těch velkých jim umožňuje i podporu technického pokroku, banky například zakládají společnost pro technické výzkumy. Jejich výsledky poté využívají „spřátelené“ průmyslové podniky.

Ředitelé velkobank musí sami vidět, že se tvoří jakési nové podmínky národního hospodářství, jsou však vůči nim bezradní. Skutečností však je, že do čela bank se stále více dostávají lidé, kteří pokládají aktivní zasahování do celkového vývoje průmyslu za nezbytný, a ti dále prosazují ještě aktivnější roli a úlohu velkobank. Mezi těmito novými a staršími bankovními řediteli vznikají časté spory věcné a tím i osobní. Jde o názory na úlohu bank jako úvěrních ústavů klasického typu, se snahou o bezpečné zajištění poskytnutých úvěrů; a mezi novými snahami jít i riskantní cestou podpory činností, která nemá nic společného s bankovní činností a vede banku na cesty, kde je vystavena tlaku průmyslové konjunktury. Obě tyto strany se prakticky shodují v jednom, totiž: že pevné zásady a konkrétní cíl pro novou činnost velkobank v období monopolního kapitálu neexistují.

Starý kapitalismus se moderním vývojem již přežil, **v roce 1897 vzniká organizované sionistické hnutí** (vsunul J.Ž viz níže), rokem 1897 se datuje také počátek nové bankovní politiky, vázané na vznik monopolního kapitálu. Krize roku 1900 tento vývoj dále urychlila a zesílila proces koncentrace v průmyslu i bankovníctví. Začátek 20. století je tedy začátkem obratu od starého kapitalismu k novému, od panství kapitálu vůbec k panství finančního kapitálu.

Vsuvka J.Ž: – **exkurze do časových souvislostí této etapy v životě kapitálu se synchronizovaným vznikem sionismu.**

„Koncem 19. století vtipkovali vídeňští Židé: „Antisemitismu se začalo dařit, až když ho začali prosazovat Židé“. Ruské hrůzy přivedly v této době Židy na myšlenku, zda by nebylo možné vytvořit ideální komunitu, kde by byli Židé nejen tolerováni, ale kde by byli vítáni a kde by měli domov. Sionismus nebyl žádnou objevnou ideou, pocházel už z dob babylonského exilu. Již žalmisté nařikali: „U řek babylonských, tam jsme sedávali s pláčem ve vzpomínkách na Sion“. Po dobu více jak 1 500 let se prakticky v každé generaci, v každé židovské komunitě, objevovali jeden, nebo dva lidé, kteří snili o Sionu, ale...

Od roku 1880 se za 40 let počet Židů v USA v důsledku přistěhovalectví osmnáctkrát zvýšil. V roce 1920 již žilo v USA čtyři a půl milionu Židů, jen v samotném New Yorku jich žilo 1 640 000.

Pojem „sionismus“ zavedl v roce 1893 vůdce vídeňských židovských studentů Nathan Birnbaum, avšak chytil se ho až Theodor Herzl. Nejdůležitějším Herzlovým zastáncem však byl Max Nordau (1849-1923), filozof, který dosáhl fantastického úspěchu svou knihou „Entartung“, do angličtiny přeloženou jako „Degeneration“ – Londýn 1895. V této knize podal diagnózu nemoci své doby, za jeden z jejích symptomů považoval antisemitismus. Nordau navrhl Herzlovi, aby se termín „Judenstaat“ (židovský stát), který dráždil Turky, nahradil pojmem „Heimstätte“-usedlost, který se nakonec začal překládat jako „národní domovina“. Z hlediska získání příznivého ohlasu to byl zásadní rozdíl, Nordau tak v podstatě vytvořil praktický program raného sionismu.

Nicméně objev, že dynamika judaismu nebude vycházet ze západně orientovaných elit, ale z nuzných, utlačených zástupců Ostjuden – východních Židů, patří Herzlovi. Ve východní Evropě se poté mezi židovskou chudinou stal doktor Herzl rychle mystickou postavou.

Na rozdíl od kultivovaných židovských středních vrstev Západu si východní židé nemohli pohrávat s alternativami, nemohli se považovat za Rusy či dokonce za Poláky. Věděli, že jsou Židé a nic jiného než Židé – jejich ruští páni jim to neustále připomínali. Proto právě jim připadal Herzlův návrh jako jedinečná šance stát se opravdovými občany, ať už to bude kdekoliv.

Sofijský vrchní rabín prohlásil Herzla za Mesiáše. Když se pověst o něm rozšířila po světě, začali ho náhle navštěvovat ošuntělí, vzrušení Židé ze vzdálených končin. Herzlova elegantní žena se vůbec netvářila nadšeně a začalo se jí ošklivit už samotné slovo sionismus. Tito muži se však posléze stali nejen pěšáky, ale dokonce poddůstojníky a důstojníky v sionistické legii*. Herzl je nazýval svou „armádou žebráků“-schnorrer.

*Sionisté, ještě před svým vznikem, jako Židé, mezi kterými bylo mnoho bankéřů, pochopili skutečnou moc peněz. Věděli za staletí trpkých zkušeností, že peníze dají moc tomu, kdo je má, bez ohledu na jeho skutečné obecně uznávané schopnosti a vědomosti. Byli disciplinovaní, ale nebáli se dát moc i tomu, kdo vyšel z prostých poměrů, avšak prokázal-li ale nějaké, právě potřebné vlastnosti. Sionistické hnutí v podstatě neustále soustřeďuje moc i majetek v zájmu celku, a dobře ví, že zisk představují zejména schopní, šikovní, a ne jenom bohatí. Peníze oslepují bdělost a ostražitost mnoha těch, kdož jsou obvykle opatrní a nedůvěřiví. Peníze, mnoho peněz otevírá i dveře zavřené na mnoho zámků... Mají i židovskou sounáležitost zocelenou zkušenostmi staletí. V tom se projevuje obrovský náskok sionistů před západní kulturou, která degeneruje z tradice a právě tím, že od bohatých už nechce, aby se dál kultivovali, při současném ponechávání tradic tam, kde jsou. Hierarchie existuje jak v sionistickém hnutí, tak v západním světě, je však skutečností, že lidé z východní Evropy, obecně Evropy a Židé se vzájemně lépe znají, než USA a Židé. Toto spojení je krátkodobé, ryze účelové, jak vyplývá z dějin Židů i sionismu. A také tím, že Židé ve své většině, zejména té vlivné, přišli do USA nejvíce v letech 1880-1920, i to, že přišli do zcela jiných poměrů, než ze kterých vyšli. Židé mlčí a obětují se ještě i tehdy, když ostatní křičí a bouří se. Nechávací za sebe mluvit jiné. Spojené státy se průmyslově a ekonomicky rodily, budovaly své místo na jevišti světa, a v duchu rodící se, eměle

pěstované vlastní výjimečnosti jaksi přehlížely, že vedle nich jsou náhle lidé již se staletými zkušenostmi, se vzděláním, přirozenou inteligencí, ale i pokorou, bez bubnů a vykřikování o své velikosti... Jejich velikost se dělá až s patronací a málo viditelným avšak o to účinnějším vlivem tamních, ale i britských, německých, ruských, polských, maďarských a dalších sionistů, kteří si v Americe bez překážek ihned viditelně i skrytě pomáhali, budovali pozice a vliv tam, kde jej měli mít pyšní a nadutí Američané. Velká Británie, byť ještě stále vlivná, již v té době ztrácela v té době pozici světové velmoci, přicházel čas zrození legendy Spojených států – největších z velkých.

První veřejné setkání sionistické „armády“ se uskutečnilo dne 29. srpna 1897 ve velké síni městského kasina v Basileji. Šlo o První sionistický kongres, na který se sjeli zástupci a delegáti ze 16 zemí. Byli to většinou nemajetní lidé, Herzl musel kongres financovat ze své vlastní kapsy. Přinutil však delegáty, aby se nastrojili, vyžadoval černý společenský oblek a bílou vázanku. Při vstupu do jednací síně jej delegáti zdravili starobylym židovským pozdravem „Jechi Chamelech“ – Ať žije král. Spousta mocných a majetných Židů se v té době snažila význam schůzky snížit, list Neue Freie Presse o kongresu nepřinesl ani zprávičku a místo toho přinesl zprávu o sjezdu židovských krejčích z Oxfordu, kde se řešilo vhodné oblečení pro cyklistky. Herzl však již dobře věděl, do čeho se pouští, na první kongres se sjeli zvláštní dopisovatelé šestadvaceti novin. A když byl o rok později burcuující předejrou k Wágnerově opeře „Tannhäuser“ zahájen druhý kongres, jednalo se už o vžitou instituci. Herzl také získával schopné zástupce, a navíc měl velkou oporu v Nordauovi, který zformuloval politické dokumenty sionismu.

Jak už to v životě bývá, jedni davy získávají, a když je získají, jsou ty jejich ideje nahrazeny těmi idejemi, které mají ti, kteří po těch „startérech“ přicházejí. Ale to už zpravidla nebývají ideály všech těch, kteří se zpočátku nechali unést. Začíná realita, ve které se zase chtějí mít dobře ti, které právě revoluční vření i oběti jiných vyneslo do postů a křesel. Po těch, kteří jim vlastně pomohli k moci, už se jim nestýská, už je nepotřebují, ...a tak je umravňují, aby, nedej Bože, ... neměli chuť na další změnu poměrů, pro ně, ty u moci, vlastně už nežádoucí. Kdo vybočí, je záhy nenáviděn i těmi, kteří jej dříve velebili, a nyní už zase pokorně hrbí záda pod knutou těch, kteří se uchopili moci ne ve jménu všech, ale zase jen pro sebe a sobě rovné. Jevíště světa se zase tak mnoho s léty nemění.

Mezi zástupce doktora Herzla patřil i velkoobchodník se dřívím z Kolína nad Rýnem, Daniel Wolffshon, který se později stal hlavou organizace. Od kongresu 1898 se do sionistické činnosti zapojil také Weizmann. Na rozdíl od Herzla znali tito muži dobře východní Židovstvo, a rozuměli také náboženským a politickým proudům uvnitř židovských mas. Ruský sionista Menachem Ušiškin u Herzlovi napsal: „Nemá o Židech ani potuchy, proto věří, že sionismus nemá vnitřní, ale jen vnější překážky. Neměli bychom mu ukazovat, jak se věci ve skutečnosti mají, aby si zachoval silnou víru...“.

Profesionální politici a organizátoři, kteří nevyhnutelně převzali otěže hnutí do svých rukou, označovali výsměšně Herzlovi ideu za „smokingový sionismus“. Byl to však klíčový dílek v židovské dějinné skládačce. Herzl si uvědomil, že sionismus se může klidně stát pouze dalším odpudivým mezinárodním problémem, jakých se na přelomu století vyskytovaly tisíce. Aby jeho idea získala na důvěryhodnosti a na vážnosti, bylo třeba osobně se zapojit do vysoké diplomacie. A to se mu dařilo výtečně, postupně se mu otevíraly dveře ke každé důležité osobnosti v Evropě. Udržoval styky s mocnými v Turecku, Rakousku, Německu i v Rusku.

Dokonce i antisemité mu byli užiteční, často se podíleli na vytvoření sionistického projektu jednoduše z toho důvodu, že se chtěli „svých“ Židů zbavit. Krajně protižidovský zaujatý Wenzel von Pleve, ruský ministr vnitra a člověk zodpovědný za organizování pogromů, řekl Herzlovi: „Vaší řeči naslouchá konvertita...velmi rádi bychom viděli zrod nezávislého židovského státu, který by byl schopen pojmout několik milionů Židů. Samozřejmě že bychom neradi přišli o všechny své Židy. Rádi bychom si podrželi ty nejinteligentnější z nich, takové, jejichž nejlepším příkladem jste vy doktore Herzle. Ale rádi bychom se zbavili slabomyslných a těch, kteří mají nepatrný majetek“.

Také německý císař Vilém II podporoval nový exodus: „Jsem plně zastáncem toho, aby židáci odešli do Palestiny. Čím dříve se dají na cestu, tím lépe“. Císař se snažil získat pro Herzlovu ideu sultána v Istanbulu a později Herzla poctil tím, že se s ním oficiálně sešel v samotném Jeruzalému. Pro Herzla to byla důležitá chvíle: všichni v jeho doprovodu museli mít i za poledního vedra na sobě kompletní večerní oblek a on sám pečlivě zkontroloval neposkvrněnost jejich bot, kravat, košilí, rukavic, kalhot a klobouků - jeden si musel vyměnit uhmataný cylindr za lepší a Wolffsohn musel totéž provést se špinavými manžetami u košile. I když císař posílil Herzlův mezinárodní ohlas, nebylo možné Turky přesvědčit, aby židovskému národu poskytli národní domovinu. Němci si vysoce cenili svého aktivního společenství s Tureckem, a proto od této ideje upustili.

Zůstala jediná Británie. Herzl ji správně nazval „Archimédovým bodem“, který sionismu sloužil jako páka. Britská politická elita byla z valné části Herzlovým ideám nakloněna. Kromě toho přicházelo do Británie velké množství židovských uprchlíků z Ruska, což narušovalo tamní přistěhovalecké kvóty a vyvolávalo obavy z antisemitismu. V roce 1902 vznikla královská komise pro přistěhovalectví a jejím členem se stal lord Rothschild. Ten přijal Herzla, chtěl si předem zajistit, aby Herzl nebrojil proti přijímání židovských uprchlíků Velkou Británií. Herzl lorda Rothschilda nejen nepopudil, ale naopak si jej získal, což pro něho bylo velké vítězství. Herzl po tomto rozhovoru řekl královské komisi, že „židovští uprchlíci by měli být v Británii dál přijímáni, ale že konečným řešením uprchlického problému je - uznání Židů jako národa a nalezení skutečného domova pro tento národ“.

Vystoupení před touto komisí přivedlo Herzla do kontaktu s vysokými vládními představiteli, zejména s ministrem kolonií Josephem Chamberleinem a ministrem zahraničí lordem Lansdownem. Oba dva byli židovské domovině v zásadě nakloněni. Ale kde ji zřídit? Hovořilo se o Kypru a pak o al-Ariši na egyptských hranicích. Podle Herzla mohla být al-Ariš „shromažďovacím místem židovského národa v blízkosti Palestiny“. Napsal studii pro britskou vládu a poprvé uvedl mocný, třebaže nebezpečný argument: „Anglie získá naráz deset milionů tajných, ale loajálních poddaných Jejího veličenstva zastoupených ve všech společenských vrstvách po celém světě“. Egyptané ale měli námítky a bližší průzkum potvrdil, že toto místo je nevyhovující. Když se Chamberlein vrátil z východní Afriky, dostal nový nápad: Ugandu. Když ji prý spatřil, pomyslel si: „Toto je země pro doktora Herzla. On je ale samozřejmě sentimentální a chce jít do Palestiny, nebo někam poblíž“. Ve skutečnosti byl ale Herzl znepokojen novými a mnohem krvavějšími ruskými pogromy natolik, že by býval souhlasil i s Ugandou. Následně si proto Herzl získal zájem mladého a úspěšného liberálního politika Davida Lloyda George: zadal totiž jeho právnícké firmě vypracování návrhu „charty“ kolonie. Na šestém sionistickém kongresu (1903) vyvolal Lansdownův dopis mezi delegáty „úžas nad velkomyslností britské nabídky“. Spousta přítomných to však považovala za zradu sionismu; ruští Židé ze zasedání odešli. Herzl na závěr řekl: „Palestina je jedinou zemí, kde náš lid může spočinout“. Na sedmém kongresu (1905) byla Uganda jako cílové místo výslovně zamítnuta. Toho už se však Herzl nedožil (zemřel rok před tím ve věku čtyřiačtyřiceti let), v posledních 10 letech svého života se pohroužil do práce ve prospěch sionistické organizace natolik, že to podlomilo nejen jeho zdraví, ale zničilo i jeho manželství. Manželka jej přežila o tři roky, z dcery Pauline se stala heroinová narkomanka, syna Hanse léčil psychoanalytik Freud, ale přesto spáchal sebevraždu. Další dcera Trude byla dohnána k smrti hladem v nacistickém táboře a její syn Stephan spáchal v roce 1946 sebevraždu, čímž rodina zakladatele sionismu zmizela ze světa.

Ještě před Herzlovou smrtí se však sionismus stal hnutím na pevných základech, které mělo mocného spojence ve Velké Británii. Tím, že Herzl začal se svou ideou už v roce 1895, poskytl sionismu téměř dvacetiletý náskok před jeho arabským nacionalistickým protějškem, což se ukázalo jako dodnes velmi důležité Dreyfusovo odsouzení ve své podstatě uvedlo sionismus do pohybu v době, kdy dozrály objektivní a historické podmínky pro jeho zrození“.

Dnes jsou sionisté v pozadí, světový kapitál zastupují zdánlivě Spojené státy. Sionisté, ale i Spojené státy na svém společenství zatím vydělávají. Pokud si Spojené státy svou globalistickou politikou dále zhorší neuváženě své dosavadní vedoucí hospodářsko-

politické postavení, jsou nepochybně sionisté připraveni i na toto období. Svět kapitálu již od vzniku sionismu nezná hranic, v čemž tkví i cílená role sionistů samých. A kdo ovládá dnešní svět...?

*Sionismus, jeho vztah ke komunistickému hnutí a kapitálu
Jan Železný, napsáno v únoru 2006, str.5 až 7*

Finanční kapitál a finanční oligarchie – III.kapitola

Hilferding psal, že : „Stále vzrůstající část průmyslového kapitálu nepatří průmyslníkům, kteří ho používají. Možnost disponovat kapitálem mají jen banky, které vůči nim zastupují vlastníky kapitálu. Kromě toho, aby banky prosperovaly, musí stále zvětšující část svých kapitálů umisťovat do průmyslu, čímž se stávají průmyslovým kapitalistou. Bankovní kapitál, tedy kapitál v peněžní formě, který se takto ve skutečnosti přeměnil v kapitál průmyslový, nazývám finančním kapitálem. **Finanční kapitál je tedy kapitál, kterým disponují banky a jehož používají průmyslníci**“.

Koncentrace výroby, monopoly jí vytvořené, splývání nebo srůstání bank s průmyslem – to je historie vzniku finančního kapitálu a obsah tohoto pojmu. **Hospodaření kapitalistických monopolů ve všeobecných poměrech výroby zboží a soukromého vlastnictví se neodvratně přeměňuje v panství finanční oligarchie.**

Podle profesora Liefmanna : „ Obchod jest výtěžná činnost, provozovaná shromažďováním statků, jejich uchováváním a dáváním k dispozici“. Chybí zde však vliv „systému účasti“ ve směně zboží. Německý ekonom Heyneman upřesňuje: „**Vedoucí osoba kontroluje hlavní společnost (mateřskou společnost), tato opět společnosti na ní závislé (sesterské společnosti), tyto zas „vnukovské společnosti“**“. **To umožňuje vládnout nad obrovskými oblastmi výroby i tomu, kdo nemá příliš velký základní kapitál; neboť postačuje-li vlastnictví 50% kapitálu vždy ke kontrole akciové společnosti, stačí vedoucí osobě pouhý milion, aby mohla kontrolovat již 8 milionů kapitálu u společností „vnukovských“**“. **A pokračuje-li toto „proplétání“ ještě dále, může s pomocí jednoho milionu kontrolovat 16 milionů, 32 milionů atd..“**.

V praxi se však prokazuje, že již 40% vlastnictví akcií postačuje k ovládnutí akciové společnosti, neboť jistá část roztržštěných drobných akcionářů nemá prakticky vůbec možnost účastnit se valných hromad atd. „Demokratizace“ držby akcií dle představ buržoasních sofistů a také sociálních demokratů tedy v žádném případě nedemokratizuje kapitál! Hlavně proto se ve „zkušených“ kapitalistických státech vydávají akcie v malé hodnotě, které mohou kupovat i dělníci a zaměstnanci.

Pozn J.Ž: Zde máme také opravdový důvod vzniku „kupónové privatizace“, kterou u nás prosazoval po roce 1989 tehdejší ministr financí Václav Klaus, jehož vzorem bylo keynesiánství v pojetí Spojených států v souvislosti se všeobecnou krizí ve třicátých letech minulého století, a hlavně sionista pocházející z Ukrajiny - Milton Friedman, nositel Nobelovy ceny za přínos v oblasti ekonomiky.

„Systém účasti“ nesmírně přispívá k nesmírnému zvětšení moci kapitalistů a rovněž umožňuje, aby byly beztržně prováděny nejrůznější temné a špinavé kousky a odírána veřejnost, (vzpomeňme povedených kousků Václavem Klausem protěžovaného Viktora Koženého, jehož „americké způsoby“ byly vodou na mlýn Klausovi a dalším protagonistům kontrarevolučního návratu buržoasie k moci – vložil J.Ž), neboť vedoucí osoby „mateřské společnosti“ formálně, podle zákona, neodpovídají za „sesterskou společnost“, která je podle zákona pokládána za „samostatnou“ a jejímž prostřednictvím je možno „všechno“ obstarat. Tak se například ze strany správy podniku bez vědomí akcionářů „zapůjčují“ peníze „sesterským společností“, falšují se bilance atd.

Pozn. J.Ž: Český „objev a přínos tunelování podniků a bank“ rovněž vychází z praxe kapitálu osvědčené lety jeho panství. Klaus a ti, co stáli a stojí za ním potřeboval vytvořit

sociální základnu kapitálu, o níž by se opřel systém obnovy kapitalismu, zaváděný po listopadu 1989, proto kopíroval a modifikoval zkušenosti mezinárodního, a jak u Václava Klause jinak - zejména sionistického kapitálu. Vzpomeňme třeba televizních záběrů, jak Klaus chodí se židovskou pokrývkou hlavy během návštěvy Izraele, je všechno to jenom náhoda?

Správy akciových společností se do riskantních podniků pouštějí s mnohem lehčím srdcem, než soukromí podnikatelé. Neriskují při tom totiž, na rozdíl od nich „svoji kůži“ a svůj majetek!

Podniky se často „přerozdělují“ a dělí jen proto, aby jejich bilance byla učiněna nesrozumitelnou. Například německý podnik AEG – Všeobecná elektrotechnická společnost, v roce 1912 se „účastnil“ ve 175-200 společnostech, které samozřejmě ovládal, čím disponoval majetkem kolem 1,5 miliardy marek, což nepodchytly žádné kontroly, uveřejněné bilance, zřízený dozor atd. **Neboť soukromé vlastnictví je v kapitalismu posvátné a nikomu nelze zakázat, aby kupoval, prodával a vyměňoval akcie, dával je do zástavy atd...**

Systém účasti se rozmohl zejména u ruských velkobank. Ruské banky se obecně členily na ty pracující v „systému účasti“ a na banky „nezávislé“ na zahraničních bankách. Banky pracující v systému účasti byly propojené na německý, anglický a francouzský kapitál. To v praxi znamenalo, že „činný“ kapitál největších ruských bank byl tvořen ze 3/4 kapitálem „sesterských“ bank, zejména z Francie, Německa a Nizozemska. Právě tyto „ruské“ banky v letech 1906-1912 zvýšily své kapitály ze 44 milionů na 98 milionů rublů, a rezervní fondy z 15 milionů na 39 milionů rublů. **Samo sebou cizí kapitál v ruských bankách přinášel užitek právě... zejména Německu, podle zásady, že „země vyvážející kapitál sbírá smetanu“.** Hilferding toto počínání nazval „ziskem zakladatelským“.

Pozn J.Ž.: Zde zase vidíme podstatu snahy pravice v České republice o prosazení vstupu zahraničního kapitálu polistopadové republiky. Proto také z českých bank, prosperujících podniků, obchodních řetězců, telekomunikací a energetických zdrojů unikají ročně desítky, možná stovky miliard do zahraničí, zatímco zrádci vlastního lidu po listopadu 1989 řízený stát postupně nemá na plnění základních sociálních funkcí vůči svým vlastním občanům. Jiní zrádci vlastního národa do roku 1989 mu pod hávem KSČ pro to ovšem připravili výtečné podmínky, konali dobrovolně a fakticky plně v souladu s plány a požadavky obnovy kapitalismu v Československu a také...plány studené války...!

I v Rusku tedy splývání bank a průmyslových podniků udělalo z pohledu kapitálu nesmírné pokroky. Vznikly syndikáty naftového, hutního a cementářského průmyslu. Francouzské a Německé banky si v podstatě lichvou podřídily řadu evropských i mimoevropských zemí. Kapitalismus, který začal svou životní dráhu jako malý lichvářský kapitál, končí jako lichvářský kapitál gigantických rozměrů. **I když obyvatelstva nepřibývá, když vázne průmysl, obchod a námořní doprava, může země bohatnout lichvou. „Padesát lidí, reprezentujících kapitál 8 milionů franků, může disponovat 2 miliardami franků ve čtyřech bankách“.**

Pozn J.Ž.: Studená válka měla z hlediska kapitálu za cíl i to, co v současné vidíme kolem sebe. Cizí kapitál nestydatě kořistí z práce našeho národa jak do roku 1989, tak i po něm, kdy výsledky práce našich občanů cílově slouží především cizímu kapitálu. Jen jaksí mimoděk slouží i pár desítkám tisíc domácích kapitalistů, vzniklých v podstatě jen pro vytvoření klišé domácího kapitálu, ale hlavně proto, aby do nebe volající odírání pracujících občanů našeho státu, oné dělnické třídy, kterou fakticky a jako komunista „nevidí“ snad nikdo z vedení KSČM, bylo kryto „úspěšnými domácími podnikateli“.

„Systém účasti“ má i druhou stránku – obligace, dividendy a cenné papíry. Důsledkem této politiky finančního kapitálu není nic jiného, než vláda finanční oligarchie, která ovládá tisk i vládu. Vydávání, neboli emise cenných papírů jsou jedněmi z hlavních operací finančního kapitálu. Emisní obchod cenných papírů průmyslových podniků přináší ohromný zisk, podle Deutscher Ökonomist tento zisk činil v letech : 1895-38,6%, 1896-36,1%, 1897-66,7%, 1898-67,7%, 1899-66,9%, 1900-55,2%. Německý kapitál jenom

v letech 1891-1900 „vydělal“ jenom na emisi německých průmyslových hodnot přes 1 miliardu marek. Vedle těchto pohádkových zisků se ale objevovaly bankroty, ale i na nich bankéři a kapitál bohatli. Ve své podstatě i bankroty přispívají k centralizaci a monopolizaci kapitálu. Upisováním akcií a následným vyplácením dividend dochází ke sbírání smetany finančním kapitálem. Diskontní společnosti, odepisování kapitálu, sanace – to vše rovněž vede k přesunům kapitálu od původních „akcionářů“ do velkých bank a „jejich“ společností. Spekulace s pozemky v okolí velkých měst jsou dalším prostředkem ke zbohatnutí. Monopol bank zde splývá s monopolem pozemkové renty, otevírá se pole k prosperitě, či naopak bankrotu stavebních firem, jsou přiváděni na mizinu řemeslníci a dělníci, kteří nedostávají platy od švindléřských stavebních firem, jsou uzavírány šejdířské smlouvy s berlínskou „poctivou“ policií a městskou správou o parcelaci a stavebních povoleních magistrátu...

„Americké mravy“ pokrytecky pohoršují evropské profesory, ale staly se pravidlem v každém velkoměstě v kterékoliv, tedy i evropské zemi.

Banky stojí i za dopravními trusty. A jakmile se monopol jednou utvořil a vládné miliardami, vniká zcela nevyhnutelně do všech oblastí veřejného života, bez ohledu na politická zřízení a na jakékoliv jiné „podrobnosti“.

Kapitalismus se vyznačuje tím, že vlastnictví kapitálu je odděleno od jeho použití ve výrobě, že peněžní kapitál je oddělen od kapitálu průmyslového čili výrobního, že rentiér žijící z důchodu je oddělen od podnikatele a od všech osob, které bezprostředně disponují kapitálem. Imperialismus čili panství finančního kapitálu je nejvyšší stupeň kapitalismu, kdy toto oddělení nabývá ohromných rozměrů.

Emise cenných papírů dokumentují růst moci a síly finančního kapitálu v celkové hodnotě emisí v miliardách franků takto:

1871 - 1880	76,1
1881 - 1890	64,5
1891 - 1900	100,4
1901 - 1910	197,8

Půjčky potřebným tyto „potřebné“ zároveň připoutávají k jejich „zachráncům“. Cenné papíry počátkem 20. Století vydávaly zejména ... Anglie - 142 mld. franků, Spojené státy – 132 mld. franků, Francie – 110 mld. franků a Německo – 95 mld. franků. Rusko vydávalo naproti tomu cenné papíry v hodnotě 31 mld. franků, což jej řadilo na 5. místo.

Anglie, Francie, Spojené státy a Německo, jako nejvyspělejší kapitalistické země měly úhrnem finanční kapitál v hodnotě 479 miliard franků, to je téměř 80% světového finančního kapitálu. Téměř celý ostatní svět je tak či onak dlužníkem či poplatníkem těchto „sloupů“ finančního kapitálu.

Str. 46 – 59

Vývoz kapitálu - IV. kapitola

Starý kapitalismus volné soutěže se vyznačoval vývozem zboží. Nejnovější kapitalismus, kdy vládnou monopoly, se vyznačuje vývozem kapitálu.

Kapitalismus je zbožní výroba na nejvyšší úrovni vývoje, kdy se i pracovní síla stává zbožím. Vzájemná směna jak uvnitř země, tak i zejména směna mezinárodní, je charakteristickým znakem kapitalismu. Anglie se stala kapitalistickou zemí dříve, než jiné země. Přibližně v polovině 19. století zavedla volný obchod a činila si nárok na to „být dílnou celého světa“, dodavatelkou výrobků do všech zemí, které jí náhradou za to musely dodávat suroviny. Tento monopol Anglie byl již v poslední čtvrtině 19. století podloměn, neboť i jiné země na svou ochranu zavedly „ochranná“ cla, a vyspěly v samostatné kapitalistické státy. Na prahu 20. století se vytvořily monopoly jiného druhu:

- 1) monopolistické svazy kapitalistů ze všech zemí vyspělého kapitalismu

2) monopolní postavení několika málo nejbohatších zemí, v nichž akumulace kapitálu dosáhla obrovských rozměrů

V pokročilých zemích vznikl nesmírný „nadbytek kapitálu“.

Sionisté a Spojené státy – pro pochopení historické i faktické souvislosti dneška ke skutečnostem konstatovaných V.I.Leninem již před 100 lety následující řádky vložil J.Železný:

„Roku 1646 se Židé vrátili do Anglie, a dnes, v roce 2005 mluví více než polovina světového Židovstva anglicky. Jde o 850 000 Židů v zemích Britského společenství národů (British Commonwealth) a v Jihoafrické republice a téměř šest milionů ve Spojených státech.

Ten pravý britský okamžik v dějinách Židů se nakrátko objevil se zrodem moderního sionismu, s Balfourovou deklarácí a s mandátem. Britské Židovstvo se stalo nejstabilnějším, nejspokojenějším a nejméně ohroženým ze všech hlavních Židovstevch a tuto charakteristiku si po všechna staletí zachovalo.

Těsně před první světovou válkou žilo v Británii kolem 300 000 Židů a do konce druhé světové války se tento počet zvýšil o více než 100 000. Modernímu britskému Židovstvu neschází energie. Jako vždy jsou aktivní ve finančnictví, zásadním způsobem se prosadili v zábavním průmyslu, realitách, oděvním a obuvnickém průmyslu a v maloobchodě. Vytvořili národní instituce (například Granada TV). Dynastie Sieffů učinila z úspěšné firmy Marks a Spencer nejtrvalejší (a nejpobulárnější) triumf britského poválečného obchodu, lord Weinstock přeměnil General Electric na největší britskou obchodní společnost. Židé se aktivně zapojili do vydávání knih a novin. Vytvořili nejlepší časopis v diaspoře, Jewish Chronicle. V rostoucím počtu se stávali ozdobou lavic ve Sněmovně lordů (byť pouze příležitostně). Přes toto všechno Britové k Židovstvu neplanuli nějakou láskou. Na druhé straně však nechali diasporu žít jejím životem a nesnažili se přes ní mít vliv na sionistický stát. V tomto směru se britské Židovstvo chovalo, a snad bylo nuceno se tak chovat, jako samotná Británie: předalo pochodeň Americe.

Rozmach a konsolidace Židovstva Spojených států na konci 19. i na konci 20.století byly v židovských dějinách stejně důležité jako vznik samotného Izraele.; v určitém ohledu snad ještě důležitější. Neboť **pokud dosažení sionistického cíle poskytlo uštvané diaspoře trvale přístupné útočiště, ve kterém mají Židé svrchovaná práva rozhodovat o svém osudu a hájit ho, znamenal růst Židovstva ve Spojených státech šanci Židů vstoupit do mocenské sféry úplně jiné kategorie: začali hrát důležitou, legitimní a trvalou roli při formování politické linie největšího státu světa.** Nešlo při tom o křehký vliv Hofjuden, ale o důsledky demokratického smýšlení a demografických faktů. Na konci sedmdesátých let žilo ve Spojených státech 5 780 960 Židů. Byly to jen 2,7% z celkové populace USA, avšak nahuštěné do městských oblastí, zejména do velkých aglomerací, které, jak se obecně ví, mají větší kulturní, sociální, hospodářský a vlastně i politický vliv než malá města, vesnice a venkovské oblasti. Na konci 20.století byli Židé stále ještě obyvateli velkoměst: Tel Aviv-Jaffa (394 000), Paříž (přes 300 000), Moskva (285 000), Londýn (280 000), Jeruzalém (270 000), Kyjev (210 000), Sankt Petěrburg (165 000), Montreal (115 000) a Toronto (115 000). Nejimpozantnější městské koncentrace Židů však byly ve Spojených státech. Věvodil tomu New York City, zdaleka největší židovské město na světě (1 998 000 Židů). Druhé největší židovské město bylo Los Angeles (455 000). Pak následovaly Filadelfie (295 000), Chicago (253 000), Miami (225 000), Boston (170 000), a Washington DC (160 000). Dohromady existovalo 69 amerických měst s židovskou populací vyšší než 10 000. **Vznikla tak demografická koncentrace v klíčových státech.** Ve státu New York představovalo 2 143 485 Židů 12 % populace. Židé tvořili 6 % v New Jersey; 4,6% na Floridě; 4,5% v Marylandu; 4,4% v Massachusetts; 3,6% v Penysylvánii; 3,1% v Kalifornii a 2,4% v Illinois. **Ze všech velkých amerických etnik byli Židé nejlépe volebně**

organizováni, nejvíc se řídili radami svých představitelů, a byla u nich největší pravděpodobnost, že se účinně prosadí.

Ve vztahu židovských občanů vůči Americe se židovská menšina transformovala na základní prvek americké společnosti. Po celé 20. století američtí Židé naplno využívali příležitosti, které jim Amerika nabídla - navštěvovali university, stávali se lékaři, právníky, učiteli, kvalifikovanými odborníky, politiky a státními úředníky, a také zdárně podnikali ve finančnictví a obchodě jako vždycky v minulosti. Silné postavení získali zejména v sektoru soukromého podnikání, tisku, nakladatelské činnosti, rozhlasového a televizního vysílání, a v intelektuálním životě obecně. Existovaly určité oblasti, jako například literární profese, kde si získali dominantní postavení. Ale úspěšných Židů bylo hodně ve všech intelektuálních oblastech. Ve druhé polovině století se tato aristokracie úspěchu pomalu stávala svým vlivem stejně všudypřítomná a všepromikající jako dřívější elita – protestanté anglosaského původu a bílé pleti (anglická zkratka WASP). Židé přestali v americké společnosti tvořit lobby. Stali se součástí společenského organismu, jedním jeho silným ramenem. Začali působit nikoli zvnějšku amerického těla dovnitř, ale z jeho vnitřku ven. Jelikož tradičně v dějinách vyznávali demokracii, toleranci a liberalismus, převzali v Americe do určité míry stejnou úlohu, jakou kdysi v Anglii zastávali whigové – úlohu elity, která usiluje o morální ospravedlnění svých privilegií osvícenskou službou těm méně šťastným. Zkrátka přestali být menšinou volající po právech a stali se součástí většiny, která tato práva uděluje. Ve své politické činnosti poznenáhlu přešli z pozic, ve kterých ovlivňovali vedoucí představitele, do samotných vedoucích funkcí.

Rozlišit v americké kultuře specificky židovské prvky proto začalo být obtížné. Židé se stali její integrální a harmonickou součástí. Ještě obtížněji se rozpoznávalo, jaké směry v americké politice jsou reakcí na možné židovské zájmy. **Tyto zájmy se totiž čím dál víc začaly překrývat se zájmy Ameriky jako celku.** Tento princip se přesvědčivě projevil v případě Izraele. **Už nebylo potřeba přesvědčovat americké vedoucí představitele, aby zaručili Izraeli právo na existenci. Toto právo se považovalo za samozřejmé.** Izrael byl osamělou výspou liberální demokracie, byl zastáncem vlády amerického pojetí zákona a civilizačních měřítek chování v oblastech, kde takové hodnoty byly tamní komunitou všeobecně přehlíženy.* Bylo proto přirozené a nevyhnutelné, že se mu dostalo právě americké podpory a debata vznikla pouze o tom, jak tuto podporu poskytovat co nejrozumněji. V osmdesátých letech byly ve světě vlivem politiky Spojených států už tak tvrdé podmínky, že by Izrael zůstal nejspolehlivějším spojencem Ameriky na Středním východě dokonce i v tom případě, že by neexistovala žádná americko-židovská komunita.

Komunita tu nicméně byla a dosáhla v diaspoře jedinečného postavení nejen svou velikostí, ale i charakterem. Šlo o naprosto asimilovanou komunitu, která si přesto udržela židovské povědomí. Její příslušníci se považovali za Američany, ale zároveň i za Židy. Šlo o jev v židovských dějinách nevídaný. Vznikl díky zvláštním okolnostem souvisejícím s osídlováním Ameriky a se složením jejího obyvatelstva. Židé, věční „hosté a přistěhovalci“, konečně našli trvalé útočiště v zemi, do které přišel jako přistěhovalec každý. Protože všichni byli přistěhovalci, všichni měli srovnatelné právo pobytu, až bylo dosaženo momentu, kdy Ameriku mohli všichni se stejnou oprávněností nazvat domovem. Navíc američtí Židé brzy zjistili, že se jim poprvé od vyhnání se Zaslíbené země vyplácí jejich náboženství a dodržování rituálů : Amerika totiž ctíla všechna náboženství, která lidem vštěpovala náboženské ctnosti. A nejen to – Amerika především ctíla své vlastní zastřešovací náboženství, které by se dalo nazvat „zákonem demokracie“, jakousi světskou Tórou, a Židé byli neobyčejně dobře vybaveni pro to, aby ji dodržovali. Ze všech těchto důvodů by asi bylo nesprávné považovat americkou židovskou komunitu za součást diaspory. Židé se v Americe cítili jako Američané více než Židé v Izraeli jako Izraelci. Bylo třeba vytvořit nové slovo, které by přesně vymezovalo jejich postavení, neboť američtí Židé poznenáhlu vytvořili – vedle Židů izraelských a diasporních – třetí pilíř nové trojnožky, na níž rovným dílem závisela ve vizích sionistů bezpečnost a budoucnost všeho židovského lidu.

Americké Židovstvo vytvořilo zrcadlový obraz ruského Židovstva. V Americe byl Žid spoluvlastníkem své země – v Rusku byl jejím vlastnictvím.

Antisemitismus korumpuje lidi a společnosti, které ovládne. Dominikánského žebrového mnicha podlomil stejně účinně jako chamtivého krále. Z nacistického státu udělal vzedmutou zmeř zkaženosti...

Pozn .J.Ž.: Existence Izraele umožnila sionistům po druhé světové válce posuzovat Německou politiku nacismu, tedy tu politiku, kterou svými finančními dotacemi Hitlerovi sionisté pomáhali uskutečňovat; kvalifikovat jako genocidu židovského národa. Sionisté Hitlera podporovali ruku v ruce s mezinárodním kapitálem, který v nacistickém Německu spatřoval prostředek vojenské porážky a následného porobení Sovětského svazu v zájmu kapitálu. Na přelomu 19.a 20.století přešla sionistická aktivita do Spojených států, a po roce 1945 se sionisté „přimkli“ k realizaci cílů „studené války“, vyhlášené politiky USA a Velké Britanie. Zůstali jakoby stranou, neboť postupně se politika Spojených států v rámci globalizace a snah o světovládu stávala něčím, co Spojené státy degradovalo v očích demokratické světové veřejnosti.

Spojené státy se demaskují v Jugoslávii, Afghánistánu, Iráku, Iránu, Severní Koreji, svou politikou „slona v porcelánu“ a obrovskými náklady na zbrojení potřební k udržení role „světového četníka“ se dostávají do stále horší a horší ekonomické bilance. Ne však Izrael a sionisté, ti jsou „doma“ jak v těch státech, které jsou spojenci Spojených států, a jsou, nebo usilují o to být „doma“ i ve státech, které politice USA více či méně nakloněny nejsou. S rostoucím apetitem USA po světovládě se s tím, co v praxi předvádí v Afghánistánu a Iráku stále více ukazuje, že Amerika je v podstatě již za svým zenitem a její politika se blíží k fatálnímu krachu. Sionisté s tím viditelně i kalkulují, za čas se jistě dočkáme, tak jako v případě nacistického Německa, také zprvu sionisty podporovaného, decentního odsudku ze strany sionistů. USA si hrají stále více na svém vlastním písečku, což v duchu citovaného díla V.I.Lenina o imperialismu jako nejvyšším stadiu kapitalismu světovému (sionistickému) kapitálu v ostatních zemích rozhodně neprospívá, izolacionismus ovšem není americké politice cizí. Objevoval se již v období před první světovou válkou, i po ní až s jistými výkyvy do vypuknutí II.světové války. Ustoupil v závěru II.světové války a zejména po ní, v souvislosti se zahájením „studené války“.

A tak jak Havlové, Klausové a další apologeti kapitalismu v České republice přebíhají střídavě mezi New Yorkem a Tel Avivem, při čemž pokukují i po Berlíně „za humny“, je i na nich vidět, jak si tuto skutečnost uvědomují. Zdá se, že z hlediska sionismu a světového kapitálu po Velké Británii končí i vůdčí role Spojených států, i když to při povrchním pohledu tak ještě zdaleka nevypadá. Tím konečným hřebem do rakve mohou být kroky Spojených států plánované po roce 2010, kdy mají být připravené vojensky zničit torzo zbylé ze Sovětského svazu. Globalizace, porobení bývalých socialistických států v rámci „studené války“, to vše ekonomicky oslabilo USA.

Pro ilustraci toho, co se asi chystá, viz následující řádky z Internetových zdrojů:

„28.11.2006 - Rusko doplňuje stav balistických raket

Rusko v současné době nakupuje mnoho dalších velkých mezikontinentálních balistických raket. V roce 2007 má být koupeno 17 raket této kategorie a 8 nosných raket k vynesení družic na oběžné dráhy. V příštích 10 letech Rusko plánuje náhradu soudobých raket, odpalovaných z ponorek mezikontinentálními balistickými raketami Bulava na nových lodích tř. Borej. Současně plánuje v příštím desetiletí nakoupit 69 mezikontinentálních balistických raket typu Topol-M.

Rusko také schválilo plán na úsporu finančních prostředků, nutných pro realizaci projektu údržby a zdokonalení starších typů mezikontinentálních balistických raket, jako např. SS-18 a SS-19 s cílem prodloužit jejich plánovanou technickou životnost. Nyní má ve svém arsenálu celkem 927 mezikontinentálních balistických raket a 4279 bojových hlavic. Oproti tomu Spojené státy mají 1255 mezikontinentálních balistických raket a 5966 bojových hlavic“.

Stránky Military cz, zn. -mhy-

A douška JŽ. nakonec, vzpomeňme si na to, kdo s plánem „studené války“ přišel, kdo to byli ve skutečnosti a ve vztahu k Židům a k sionistům bratři Dullesové, a také kdo byl po celý svůj život Winston Churchill, i jeho otec? Jaký měli oni, i ti kolem nich, kdož určovali politiku Velké Británie a později Spojených států, vztah k sionismu???

Dějiny židovského národa, Paul Johnson, ROZMLUVY 1995,
přeložili Věra a Jan Lamperovi, strana 542 – 546

Po těchto řadcích snad čtenář pochopí, proč zejména ti „polistopadoví“, jsou v čele současného čs. státu tolik nenávidí Lenina, Stalina a Gottwalda. Kdo nečetl aspoň základní díla klasiků, ten na ubohé a lživé argumenty dnešních odsudků přistoupí mnohem snázejí, než jejich pozorný a přemýšlivý čtenář. Proto také „preventivně“ a rychle zmizela díla klasiků z prodejen knih, z knihoven i ze škol. Je to logické, současní obhájci kapitalismu, sami obstojně marxisticky vzdělaní ještě péčí již sice revizionisty ovládaného, ale ještě stále navenek „socialistického“ státu, moc dobře vědí, že jejich dny jsou historicky sečteny, proto hrabou a hrabou, jen se z nich práší. Pravdy a děl klasiků se bojí ještě více, než ...„upíří česneku“. Mají strach z obdoby Norimberského procesu, podvědomě jistě tuší, že z jejich napojení na kapitál speciálně pro ně nic navěky dobrého nekouká. Až svět bude soudit zločiny proti lidskosti, kterých se po boku USA dopouští již i naši, čeští a slovenští žoldáci, oni jako politici, kteří žoldáky vyslali se nikam neschovají, na to jsme moc malý národ.

Nyní zase zpět k V.I.Leninovi.

Kapitalismus mohl povznést zemědělství, které se úžasně opozdilo ve svém vývoji za průmyslem, mohl zvýšit životní úroveň mas obyvatelstva, ale neudělal to. Obyvatelstvo přes závratný pokrok techniky téměř všude napolo hladovělo a živoří v bídě, ovšem bez toho by nebyl možný nadbytek kapitálu! To je ovšem základ kapitálu, bez toho by kapitalismus nemohl existovat, on potřebuje nerovnoměrnost vývoje, žebrácká životní úroveň mnohých je stěžejní a nezbytnou podmínkou tohoto výrobního způsobu.

Dokud kapitalismus zůstává kapitalismem, není používáno nadbytku kapitálu ke zvýšení životní úrovně mas v oné zemi, neboť by to vedlo k snížení kapitalistických zisků, nýbrž je ho používáno ke zvýšení zisků vývozem kapitálu do ciziny, do zaostalých zemí. Právě v těchto zaostalých zemích je obvykle dosaženo velikých zisků, neboť kapitálu je tam málo, cena půdy nevysoká, mzdy nízké a suroviny levné. Některé zaostalé země již byly vtaženy do koloběhu světového kapitalismu, byly tam vybudovány hlavní železniční trati, staví se nové, a tak se zajišťují elementární předpoklady pro rozvoj průmyslu.

Nutnost vývozu kapitálu je dána tím, že v několika zemích kapitalismus „přezrál“ a kapitálu se tam nedostává (neboť zemědělství je nevyspělé a masy bídě živoří) výnosné umístění.

Anglie již od roku 1862, Francie od roku 1869 a Německo od roku 1902, jako tři hlavní kapitalistické země zvýšily do roku 1914 několikrát výši kapitálu, který „umístily“ v cizině. Před první světovou válkou kapitál těchto tří zemí, umístěný v cizině dosahoval výše 175-200 miliard franků. Výnos z této částky při skromném 5% úročení činil ročně 8-10 miliard franků. To byl objektivně solidní základ pro imperialistický útisk a vykořisťování většiny národů a zemí na světě, pro kapitalistický parazitismus hrstky nejbohatších států!

Kolem roku 1910 byly zahraniční kapitály Anglie, Francie a Německa rozděleny takto:

	Anglie	Francie	Německo	Úhrnem
Evropa	4	23	18	45
Amerika	37	4	10	51
Asie, Afrika a Austrálie	29	8	7	44
Úhrnem	70	35	35	140

U Anglie byly na prvním místě její koloniální državy, které jsou i v Americe (například Kanada) neobyčejně veliké, nemluvě již o Asii apod. Obrovský vývoz kapitálu je zde nejtěsněji spjat s nesmírnými koloniemi, které jsou pro imperialismus nesmírně důležité.

Jinak je tomu ve Francii, která kapitál plynoucí do ciziny umísťovala hlavně v Evropě, především v Rusku (nejméně 10 miliard franků); přitom jde hlavně o zapůjčený kapitál, o státní půjčky, a nikoliv o kapitál vkládaný do průmyslových podniků.

Na rozdíl od anglického koloniálního imperialismu je možno francouzský imperialismus nazvat imperialismem lichvářským. V Německu zjišťujeme třetí formu: německé kolonie nejsou velké a kapitál, který Německo umísťuje v cizině, je rozdělen mezi Evropou a Amerikou nejstejněji.

Vyvážený kapitál působí na rozvoj kapitalismu v zemích, do kterých plyne, a neobyčejně jej urychluje. Přechodně se může stát, že tento vývoz působí jistou stagnací v zemích kapitál vyvázejících, může k tomu ale dojít jen proto, že se tím zvětší a zesílí další rozvoj kapitalismu na celém světě. Země vyvázející kapitál tím téměř vždy získávají jisté „výhody“, jejichž ráz vrhá jasné světlo na svérázné rysy epochy finančního kapitálu a monopolů. Například peněžní ústavy málokdy odmítají poskytnout půjčky, a ačkoliv třeba nejsou ve zvláště skvělém stavu a politická perspektivy nejsou růžové, peníze poskytnou i z obavy, aby je jejich soused nepředělal, půjčku povolil a tím si zajistil jisté protislužby! Mezinárodní transakce téměř vždy něco poskytnou věřiteli (výhodná klausule v obchodní smlouvě, uhelná stanice, stavba přístavu, tučná koncese, objednávka děl) atd.

Finanční kapitál vytvořil epochu monopolů, a s monopoly se všude uplatňují monopolistické zásady: místo konkurence na otevřeném trhu nastupuje využití „styků“ k výhodné transakci. Všedním jevem bývá: půjčka se poskytne pod podmínkou, že její částí bude použito na nákup výrobků věřitelské země, zejména na válečnou výzbroj, lodi atd. Zejména v období let 1890-1910 tohoto prostředku využívala Francie velmi často.

Vývoz kapitálu tedy zároveň podporuje vývoz vlastního zboží za hranice. Zejména obzvláště velké podniky při tom uzavírají takové smlouvy, že „jak se šetrně“ vyjádřil Schilder, to „hraničí s korupcí“. Krupp v Německu, Schneider ve Francii, Armstrong v Anglii jsou příklady firem těsně spjatých s gigantickými bankami a s vládou, které není snadné „obejít“ při uzavření půjčky.

Když Francie povolila půjčky Rusku, „přitiskla je ke zdi“ v obchodní smlouvě ze dne 16. září 1905, neboť si vymínila jisté ústupky až do roku 1917; totéž učinila podle obchodní smlouvy s Japonskem ze dne 19. srpna 1911. Celní válka mezi Rakouskem a Srbskem, která trvala se sedmiměsíční přestávkou od roku 1906 do roku 1911, byla zčásti vyvolána konkurencí mezi Rakouskem a Francií při dodávkách válečné výzbroje Srbsku. Paul Deschanel v lednu roku 1912 prohlásil ve sněmovně, že francouzské firmy dodaly Srbsku v letech 1908-1911 za 45 milionů franků válečného materiálu.

Ve zprávě rakousko-uherského konsula v Sao-Paolo (Brazílie) se praví: „Stavba brazilských železnic je většinou prováděna s pomocí francouzského, belgického, britského a německého kapitálu; tyto země si zajišťují při finančních transakcích, souvisejících se stavbou železnic, také dodávky materiálu potřebného pro stavbu“.

Finanční kapitál si tedy takto rozprostírá své sítě na všechny země světa, při čemž velkou roli hrají banky zřízené v koloniích a jejich filiálky. Němečtí imperialisté proto závistivě hledí na „staré“ koloniální mocnosti, které se po této stránce o sebe postaraly mimořádně „dobře“. Anglie měla roku 1904 padesát koloniálních bank s 2279 filiálkami – roku 1910 již 72 koloniálních bank s 5449 filiálkami; Francie 20 koloniálních bank se 136 filiálkami; Holandsko jich mělo 16 se 68 filiálkami, kdežto Německo mělo „celkem jen“ 13 koloniálních bank se 70 filiálkami. **Američtí kapitalisté zase závidí anglickým a německým kapitalistům:** „V Jižní Americe“, stěžovali si roku 1915, „má 5 německých bank 40 filiálek a 5 anglických bank 40 filiálek...“. Anglie a Německo v posledních 25 letech umístily v Argentině, Brazílii a Uruguayi přibližně 4 miliardy dolarů, a proto se podílejí 46% na celkovém obchodu těchto tří zemí.

Země vyvážející kapitál si rozdělily svět v přeneseném smyslu slova. Avšak finanční kapitál vedl také k přímému rozdělení světa.

Str. 60 – 65

Rozdělení světa mezi svazy kapitalistů – V.kapitola.

Monopolistické svazy kapitalistů, kartely, syndikáty a trusty, si rozdělují především tuzemský trh, zmocňující se více či méně úplně výroby vlastní země. Avšak za kapitalismu je tuzemský trh nezbytně spjat s trhem zahraničním. Kapitalismus již dávno vytvořil světový trh podle toho, jak rostl vývoz kapitálu, a jak rostly „sféry vlivu“ největších monopolistických svazů.

Vzniká nový stupeň světové koncentrace kapitálu a nadvýroby, nepoměrně vyšší, než ten předchozí – jde o jakýsi „nadmonopol“. Obrovská koncentrace výroby vznikla zejména v elektrotechnickém průmyslu. Koncem 19. a počátkem 20. století dochází k jeho expanzi zejména ve Spojených státech a v Německu. Banky zavětřily nové zisky... a svou finanční politikou přispěly ke krachu a vyvolané krizi malých strojírenských podniků. Tím byla odstartována koncentrace elektrotechnického průmyslu po roce 1900. Proslulá AEG, která tímto způsobem vznikla, postupně ovládla svou „účastí“ 175-200 společností a disponovala kapitálem asi 1,5 miliardy marek. Již v roce 1904 se odhadovalo, že kapitály umístěné v německém elektrotechnickém průmyslu činily 233 milionů marek, z nich 62 milionů bylo v Rusku.

Koncentrace v Evropě byla i součástí procesu v Americe, zde se ujaly vedení zejména firmy Thompson-Houston Co. a Edison Co. Následně vzniká v Americe společnost General Electric Co. – GEC, která ze zisku 35,4 milionů marek v roce 1907 zvýšila v roce 1910 svůj zisk na 45,6 milionů marek, při čemž počet jejich zaměstnanců v tomto období se z počtu 28 000 zvýšil na 32 000.

V Německu koncern AEG v období let 1907 až 1911 zvýšil svůj zisk ze 14,5 milionů marek na 21,7 milionů marek, počet zaměstnanců se zvýšil v tomtéž období z 30 000 na konečných 60 800.

Roku 1907 si americký a německý trust elektrotechnických podniků sjednává... smlouvu o rozdělení světa, čímž odstraňuje konkurenci. GEC „dostávají“ Spojené státy a Kanadu, AEG „dostává“ Německo, rakousko, Rusko, Holandsko, Dánsko, Švýcarsko, Turecko a Balkán. Byla dohodnuta i vzájemná výměna vynálezů a výzkumů.

Toto nové dělení však nevyloučilo „nové dělení“, změnil-li by se poměr mocenských sil – následkem nerovnoměrného vývoje, válek, bankrotů atd.

Petrolejářský průmysl té doby byl rozdělen mezi dvě velké finanční skupiny, mezi americký petrolejářský trust Rockefellerův (Standard Oil Co.) a majitele ruské bakinské nafty, Rothschilda a Nobela. Obě tyto skupiny však byly těsně spjaty. Jejich monopolní postavení však bylo již několik let ohroženo pěti nepřáteli: 1)-vyčerpáním amerických naftových pramenů, 2)-konkurenční skupinou Mantaševa v Baku, 3)-naftovými prameny v Rakousku, 4)-naftovými prameny v Rumunsku a za 5)-zámořskými naftovými prameny, zejména v holandských koloniích (firmy Samuela a Shella, spjaté rovněž s anglickým kapitálem). Tři poslední skupiny byly spjaté též s německými velkobankami v čele s Německou bankou. Zejména v Rumunsku si svou finanční politikou Německo vytvořilo opěrný bod. V roce 1907 se odhadovalo, že z celkových 185 milionů franků zahraničního kapitálu bylo 74 milionů německého kapitálu.

Došlo k boji o „rozdělení světa“. V „petrolejové komedii“ Německo svou investicí v Rumunsku a spojenectvím s Ruskem proti Rockefellerovi neuspělo. Rockefeller měl již mnohem větší kapitál, výtečně zorganizovanou dopravní a distribuční síť dopravy ke spotřebitelům. V roce 1907 tento boj Rockefeller vyhrává, Německá banka své investice

prohrává. Německá banka začíná bojovat proti „jármu“ amerického trustu a německá vláda v roce 1911 přijímá rezoluci o potřebě monopolu na petrolej. Zasáhla však již v té době rozběhlá příprava na válku, v roce 1913 se Německo již na válku velmi intenzivně připravovalo. To vše nakonec nahrálo utvrzení vítězné pozice Rockefellera v „petrolejové komedii“.

Dalším odvětvím, kde se rozhořel konkurenční boj byla paroplavba, opět spolu soupeřily německé kolosy (Hambursko-Americká linie a Severoněmecký Lloyd) a americko-anglické trusty v čele s Morganovým trustem. Roku 1903 Německo a Amerika uzavřely smlouvu o rozdělení světa a rozdělení zisků.

Poučný byl i boj o mezinárodní kartel „kolejnic“. Anglie, Belgie a Německo si rozdělily světové trhy. Po něm, v roce 1904 byl založen ocelářský syndikát v Německu, v roce 1905 se k němu připojil ocelářský trust Spojených států (Steel Corporation), a později i Rakousko a Španělsko. V roce 1910 se jeho členům zdálo, že rozdělení světa v oblasti železnic a ocelářství je ukončeno – z hlediska zájmů členů tohoto společenství.

Mezinárodní trusty existovaly i v oblasti zinku (skupiny německé, belgické, francouzské, španělské a anglické), oblasti střelného prachu – Německo, Francie, Amerika.

V roce 1897 se Německo zúčastnilo v přibližně 40 mezinárodních kartelech, v roce 1910 to bylo již kolem 100 kartelů.

Lenin konstatoval, že ti, kdož se zpronevěřili marxistickému stanovisku, například K.Kautsky, vyslovovali mínění, že mezinárodní kartely „skýtají naději na mír mezi národy za kapitalismu“. Tento názor podle něj je teoreticky nesmyslný, jde o způsob nepoctivé obhajoby nejhoršího oportunistu.

V.I.Lenin na základě právě tohoto postupu K.Kautského, který úplně se úplně zpronevěřil marxistickému stanovisku, a který ještě na jaře roku 1909 navenek zastával marxistická stanoviska ukazuje, že: **„forma boje se může měnit ustavičně v závislosti na specifických a dočasných příčinách, avšak podstata boje a jeho třídní obsah se nemůže měnit, dokud existují třídy“**. V době zastírání třídního boje v rámci boje hospodářského, v době dělení a rozdělení světa je potřebné si uvědomit, že kapitalisté si svět nedělí proto, že by byli nějak obzvláště zlí lidé, ale proto, že je k tomu nutí dosažený stupeň koncentrace, chtějí-li pobírat zisk.

Epocha nejnovějšího kapitalismu ukazuje, že mezi svazy kapitalistů se utvářejí jisté vztahy na podkladě hospodářského rozdělení světa, a zároveň, ve spojitosti s tím se mezi politickými svazy, státy, utvářejí jisté vztahy na podkladě teritoriálního rozdělení světa, a na podkladě boje o kolonie se „bojuje o hospodářský prostor“.

Str. 66 – 73

Rozdělení světa mezi velmocemi – VI.kapitola.

Zeměpisec A.Supan v knize o „teritoriálním vývoji evropských kolonií shrnuje výsledek tohoto vývoje ke konci 19.století stručně takto:

Plocha, patřící evropským koloniálním mocnostem (mezi nimi i Spojeným státům), v procentech k celkové rozloze:

	1876	1900	Přírůstek-úbytek
V Africe	10,8%	90,4%	+79,6%
V Polynésii	56,8%	98,9%	+42,1%
V Asii	51,5%	55,6%	+5,1%
V Austrálii	100,0%	100,0%	-

V Americe	27,5%	27,2%	-0,3%
-----------	-------	-------	-------

Z údajů vyplývá, že význačným rysem tohoto období je rozdělení Afriky a Polynésie, a protože v Asii a v Americe není neobsazených území, Lenin doplňuje zjištění Supana a vyvozuje, že v tomto období bylo dokončeno dělení světa. Toto dělení není a nemůže být definitivní, avšak koloniální politika kapitalistických zemí počátkem 20.století dokončila zabírání neobsazených území na naší planetě. Svět byl poprvé již úplně rozdělen, v budoucnosti může dojít jedině k novému dělení, to je k střídání „majitelů“, nikoli však k „zabrání“ území bez „pána“.

Koloniální državy Anglie nesmírně vzrostly v letech 1860 až 1880 a poté velmi značně v prvních dvou desetiletích 20.století. Koloniální državy Francie a Německa vzrostly zase v posledních dvou desetiletích 19.století.

K vrcholnému období a rozvoji předmonopolistického kapitalismu, tedy kapitalismu volné soutěže, bylo dosaženo v šedesátých a sedmdesátých letech 19.století. A právě po tomto období nabývají koloniální výboje nesmírného rozmachu a boj o teritoria se zostřuje. Je tudíž nesporné, že **přechod kapitalismu ke stadiu monopolistického kapitalismu, k finančnímu kapitálu je spojen se zostřením boje za rozdělení světa.**

Podle Hobsona a jeho díla o imperialismu získala Anglie právě v období let 1884 až 1900 3,7 milionu čtverečných mil s 57 miliony obyvatel; Francie 3,6 miliony čtverečných mil s 36,5 miliony obyvatel; Německo 1 milion čtverečných mil s 16,7 miliony obyvatel; Belgie 900 000 čtverečných mil s 30 miliony obyvatel; Portugalsko 800 000 čtverečných mil s 9 miliony obyvatel. Usilovná snaha všech velkých kapitalistických států, která se projevila ke konci 19.století, zejména od osmdesátých let, je skutečností všeobecně známou v dějinách diplomacie a zahraniční politiky.

Zejména v Anglii, po období let 1840 až 1860, kdy se její buržoasní politikové stavěli proti koloniální politice a dokonce chtěli kolonie osvobodit a odtrhnout je tak od Anglie, se již i v tomto období prosazovali také politici, kteří byli přívrženci kolonialismu. Například Benjamin Disraeli, anglický státník, v roce 1852 prohlásil: „Kolonie, toť mlýnské žernovy na naší šíji“.

(pozn J.Ž.: Disraeli je ale zejména Žid a dokonce významný činitel židovského hnutí, ve kterém právě v souvislosti s vývojem imperiální fáze kapitalismu uzrávalo sionistické hnutí, které mělo těm nejbohatším a nejvlivnějším Židům zajistit významný, ne-li rozhodující vliv v období nástupu imperialismu jako období utváření mocenských poměrů ve světě, jak vyplývá z „Dějiny židovského národa“ od Paula Johnsona, vyšlo v edici Rozmluvy v roce 1995, přeložili Věra a Jan Lamperovi – na stranách 314 – 316 a dalších.

Židé a zejména sionisté se právě v počátečním období imperiální fáze kapitalismu formálně upnuli ke vzniku samostatného státu, ale zejména se upnuli na zvýšení svého vlivu a postavení ve Spojených státech, ve kterých právem a opodstatněně viděli budoucí světovou hospodářskou velmoc. Chování Spojených států před druhou světovou válkou, i v jejím měnícím se průběhu, tomu zcela jasně odpovídalo. Odklon USA od Hitlera, kterého v počátku nenápadně hospodářsky i politicky podporovaly, a příklon k Sovětskému svazu v průběhu II.světové války byl sice zdánlivě realistickým chováním USA, ale ve své podstatě byl zejména pro sionisty možným počátkem boje o budoucí vliv ve světě. Právě na základě této sionistické snahy byl Dullesem, ještě neveřejně, vyhlášen v roce 1945 plán studené války, který po domluvě vyhlásil do světa v roce 1946 ve Fultonu spolehlivě osvědčený antikomunista, již po svém otci velký přítel sionistů, a v důsledku toho i zdánlivý „realista“ Winston Churchill, který právě pro svůj zdánlivý realismus a jakoby reálné hodnocení třeba úlohy J.V,Stalina v dějinách Sovětského svazu je hojně citován zejména revizionismu blízkými autory, kteří vlastně dál papouškují přesně to, co opět vyhovuje sionistickým špičkám a jejich plánům na upevnění moci v systému světového hospodářství v jeho imperiální fázi moderního globalismu. Sionisté jako vždy mají vše dobře promyšlené na několik etap dopředu, a jsou dál zcela spolehlivě v pozadí všeho významného i zdánlivě méně významného, co se ve světě děje)

Ke konci 19.století byli hrdiny v Anglii také Cecil Rhodes a Joseph Chamberlein, kteří otevřeně hlásali imperialismus a s největším cynismem provozovali koloniální politiku „hrdého Albionu“.

Pozn J.Ž.: Joseph Chamberlein působil jako britský ministr kolonií, který byl v úzkém kontaktu se zakladatelem sionistického hnutí Theodorem Herzlem. Herzl Chamberleina v zásadě naklonil myšlence zřízení židovské domoviny, jako místa pobytu židovského národa v okolí Palestiny. Sionista Herzl Chamberleinovi podsouval myšlenku, že „ Anglie naráz získá deset milionů tajných, ale loajálních poddaných Jejího Veličenstva zastoupených ve všech společenských vrstvách po celém světě“. Chamberlein tuto myšlenku vkomponoval do své studie pro britskou vládu, čímž došlo k posunu linie britské vlády přesně tak, jak to v té době potřebovali sionisté...

Dějiny židovského národa“ od Paula Johnsona, vyšlo v edici Rozmluvy v roce 1995, přeložili Věra a Jan Lamperovi – strana 383

Chamberlein hlásal imperialismus jako „opravdovou, prozíravou a hospodárnou politiku“, a britské vládě poukazoval také na německou, americkou a belgickou konkurenci, se kterou se Anglie setkávala na světovém trhu. Kapitalisté zakládající kartely, syndikáty a trusty křičeli, že spása je v monopolu, v čemž jim přizvukovali vůdci buržoasie, snažíce se překotně zabrat ještě zbývající části světa. Cecil Rhodes se zúčastňoval schůzí v dělnických čtvrtích, kde „poslouchal divoké řeči a nepřetržité volání po chlebu“. To po čem volali dělníci jej ještě více utvrdilo v potřebě a důležitosti imperialismu. V imperialismu Rhodes nakonec i viděl prostředek „záchrany 40 milionů Spojeného království před vražednou občanskou válkou“, hovořil i o tom, že „ se musí zabrat nová území, která by pojala nadbytek obyvatelstva a také vytvořila nová odbytiště pro zboží vyráběné v anglických továrnách a dolech“. Vždy tvrdil, že „imperialismus je otázkou žaludku, nechcete-li občanskou válku, musíte se stát imperialisty“. Tato slova tvrdil Cecil Rhodes, milionář, finanční magnát, a hlavní viník anglo-burské války, kolem roku 1895. Jeho cynická obhajoba imperialismu se příliš nelišila od „teorií“ hláсанých v Rusku Maslovem, Südekumem, Potresovem, Davidem a G.V.Plechanovem-také „tvůrcem“ ruského marxismu...

Koloniální državy nabyly po roce 1876 obrovského významu: vzrostly u největších šesti mocností více než o polovinu, ze 40 milionů čtverečných kilometrů na 65 milionů.; přírůstek činí 25 milionů čtverečných kilometrů, tedy jeden a půlkrát více než rozloha mateřských zemí (16,5 milionů kilometrů).

Pro pochopení následující tabulka:

Koloniální državy velmocí v milionech km² a v milionech obyvatel:

	Kolo nie				Mateřsk é země		Úhrnem	
	1876		1914		1914		1914	
	km ²	Obyvatel	km ²	obyvatel	km ²	Obyvatel	km ²	Obyvatel
Anglie	22,5	251,9	33,5	393,5	0,3	46,5	33,8	440,0
Rusko	17,0	15,9	17,4	33,2	5,4	136,2	22,8	169,4
Francie	0,9	6,0	10,6	55,5	0,5	39,6	11,1	95,1
Německo	-	-	2,9	12,3	0,5	64,9	3,4	77,2
Spoj.státy	-	-	0,3	9,7	9,4	97,0	9,7	106,7
Japonsko	-	-	0,3	19,2	0,4	53,0	0,7	72,2
Úhrnem								
6 velmocí	40,4	273,8	65,0	523,4	16,5	437,2	81,5	960,6
Kolonie ostat.států,							9,9	45,3

Belgie, Holandska atd.								
Polokolonie –Persie, Čína, Turecko							14,5	361,2
Ostatní země							28,0	289,9
Celý svět							133,9	1657,0

Z uvedených údajů vyplývá, že finančnímu kapitálu „vyhovuje“ a nejvíce prospívá takové podřízení, které je spojeno se ztrátou politické nezávislosti porobených zemí a národů. Polokoloniální země jsou svým způsobem takovým „středním stupněm“, proto se zostřil boj i o ně.

Koloniální politika a imperialismus existovaly i před nejvyšším stupněm kapitalismu, ba dokonce před kapitalismem. Řím, založený na otroctví, provozoval koloniální politiku a uskutečňoval imperialismus, ten však nelze zaměňovat za jeho dnešní pojetí. Politika Říma se zakládala ne velkém pozemkovém vlastnictví a obchodním kapitálu, jejich panství se zakládalo na vykořisťování otroků; zatímco dnešní imperialismus je politikou finančního kapitálu, neboli sjednocení a srůst bankovního a průmyslového kapitálu a s tím spojené vykořisťování námezdné práce dělníků. Dnešní imperialismus je třeba chápat jako celý systém (globální), kapitalistického hospodářství.

Hlavním znakem nejnovějšího kapitalismu je panství monopolistických svazů velkopodnikatelů. Velké monopoly jsou stabilní, mají větší možnosti získat suroviny, mohou se více bránit konkurenci.

Čím vyspělejší je kapitalismus, tím citelnější je nedostatek surovin, čím urputnější je konkurence a boj o zdroje získání surovin na celém světě, tím urputnější je boj za získání kolonií.

Schilder ve svém díle psal, že: „přírůstek obyvatelstva velkých průmyslových měst může být zabrzděn mnohem spíše nedostatkem surovin pro průmysl, než nedostatkem potravin“.

Pro kapitalistickou výrobu mají obrovský význam surovinové zdroje, a to jak ty již známé, tak i ty ještě neobjevené. Dále pro ně má význam zvýšení produkce surovin v koloniích, toto zvýšení stimuluje mimo jiné i zvýšením vývozu svého kapitálu právě do kolonií. Již zmíněný Cecil Rhodes „objevil“, že k příčinám dnešní koloniální politiky je nutno přičítat i příčiny sociální. Říkal, že: „V důsledku přibývajících složitosti života, v důsledku komplikací a svízelných, které doléhají nejen na dělnické masy, ale i na střední třídy, vzrůstá ve všech zemích staré civilizace netrpělivost, roztrpčení a nenávist, ohrožující veřejný klid; je nutné, aby energie, která se probíjí z určité třídní koleje, našla uplatnění, a je třeba pro ni vyhledat pole působnosti mimo zemi, aby nedošlo k výbuchu uvnitř země“.

I mimo toto rozdělení existují v praxi i jiné příklady závislosti. „Jižní Amerika a zejména Argentina“, píše Schulze-Gavernitz ve spise o britském imperialismu, „je finančně natolik závislá na Londýnu, že je nutno ji téměř označit za anglickou obchodní kolonii“. Kapitály, které Anglie umístila v Argentině, byly podle odhadů rakousko-uherského konzula v Buenos-Aires za rok 1909 téměř 8 a 3/4 miliardy franků. I tímto způsobem si tak anglický kapitál „zajišťuje náklonnost“ vedoucích kruhů argentinského hospodářského života.

Portugalsko je navenek politicky nezávislé, ale ve skutečnosti je už přes 200 let, od války o španělské dědictví (1700-1714), pod protektorem Anglie. Anglie bránila Portugalsko a jeho koloniální državy, aby upevnila své pozice v boji proti svým nepřátelům, proti Španělsku a Francii. Za to se Anglii dostalo obchodních výsad, lepších podmínek pro vývoz zboží a zejména pro vývoz kapitálu do Portugalska a jeho kolonií, možnosti využívat

portugalských přístavů a ostrovů, kabelů atd. Svět je tak sice obecně „rozdělen“, ale neviditelné předivo zůstává dál jazýčkem na vahách drobných i velkých obchodních a finančních transakcí.

Historik Driault ve své knize „ Politické a sociální problémy ke konci 19.století“ napsal: „ V posledních letech byla s výjimkou Číny všechna volná území na světě zabrána mocnostmi Evropy a Severní Ameriky. To způsobilo, že již došlo k různým konfliktům a přesunům vlivu, které jsou předzvěstí mnohem strašnějších výbuchů v blízké budoucnosti... Při tomto dělení světa, při této šílené honbě za přírodními poklady a za velkými trhy světa, je relativní síla impérií, založených v 19.století, v naprostém nepoměru s postavením, jež zaujímají v Evropě národy, které je utvořily. Mocnosti, které mají v Evropě převahu a rozhodují o jejich osudech, nemají tutéž převahu na celém světě...Otázka koloniální – či chcete-li „imperialismus“ – která již změnila politické poměry v Evropě samé, je však bude měnit stále více a více“.

Str. 74 – 84

Podívejme se na situaci roku 2006 pohledem někoho jiného, pro změnu ne marxisty, ale očima Britských listů, které rozhodně nelze obviňovat z propagace leninismu a komunismu:

Když nadnárodní společnosti přejímají funkce státu, nastává smrt demokracie?

„V prvních letech našeho tisíciletí vzbudila celosvětový ohlas kniha Noreeny Hertzové **Plíživý převrat**, kterou v českém překladu vydalo nakladatelství Dokořán. Hertzová je specialistkou na investiční bankovníctví, v 90. letech pracovala pro Světovou banku v Rusku a na Blízkém východě, poté v Centru pro mezinárodní obchod a management na univerzitě v Cambridgi. Ačkoliv Hertzová přiznává, že patří k vyšší střední třídě a žije v blahobytu, přesto se nevzdala kritického myšlení k dění současného globalizačního procesu. V knize autorka rozebírá vzrůstající moc nadnárodních korporací a jimi přímo i nepřímo ovládaných médií, které svým počínáním v podstatě začínají likvidovat demokracii.

Noreen Hertz: *The Silent Takeover. Global Capitalism and Death of Democracy*, William Heinemann (London), 2001, ISBN 0434009334; Free Press 2002, ISBN 0743234782; eBook 2001, ISBN: 0743419456 ... ; *Plíživý převrat. Globální kapitalismus a smrt demokracie*, překlad Robert Bartoš, nakladatelství Dokořán, Praha 2003, ISBN 80 86569422

Podle Hertzové během posledních dvou desetiletí došlo k radikálnímu posunu v rovnováze sil mezi sférou politiky a ekonomiky, jenž postavil politiky do pozice podřízené vlivu megakorporací. Tento proces, který se v posledním dvacetiletí rozrostl po světě do zruďných rozměrů, spustili během své vlády Margaret Thatcherová a Ronald Reagan. V dnešní době začínáme plně pociťovat jeho pozitivní i negativní následky. Ať tento fenomén posuzujeme z jakékoli strany, zjišťujeme, že nadnárodní společnosti fakticky přejímají funkce státu.

Tím, že byznys rozšířil své pole působnosti, začal vlastně zasahovat i do veřejné sféry. Jelikož si státníci nedokáží přiznat, že dochází k převratu, riskují zánik společenské smlouvy mezi státem a občanem, která tvoří jádro demokratické společnosti.

Dnes stojíme na kritické křižovatce, říká Hertzová. Pokud nic neuděláme, pokud se nepostavíme plíživému převratu, pokud nezpochybníme svůj hodnotový systém, pokud nepřijmeme vlastní podíl viny za vytváření tohoto „nového světového pořádku“, pak je vše ztraceno. Pokračující eroze vlád a politiky

představuje nebezpečí pro všechny bez ohledu na politické přesvědčení. Svět, v němž mediální magnát v anglicky mluvících zemích Rupert Murdoch má větší moc než Tony Blair a kde korporace určují politické programy stran, nahání strach a není demokratický. Představa korporací přebírajících úlohu vlád, je možná, do jisté míry přitažlivá, přináší však riziko, že nikde nenajdeme zastání.

Panovalo přesvědčení, že úspěšné a ničím neomezované korporace nás dovedou k celospolečenské nirváně. Toto krédo kapitalismu volného trhu anglo-amerického typu se brzy rozšířilo po celém světě. Za podpory médií a neoliberálních úvěrových institucí, jako jsou Mezinárodní měnový fond a Světová banka, jež podle univerzálního receptu prosazovaly takzvaný washingtonský konsensus, kráčeli praporečnicki kapitalismu od Latinské Ameriky po východní Asii, od starých, upadajících ekonomik jako V. Británie k živým ekonomikám se silnou tradicí státních intervencí jako Německo, až k bývalým centrálně řízeným ekonomikám komunistického světa. „Trh“ se stal heslem 80. a 90. let, během nichž liberalizované státy zažívaly výhody kapitalistického systému. Místo dřívějšího zájmu o sociální spravedlnost zdůrazňovali noví demokraté zájmy obchodu, investic, obchodní soutěže a volného trhu.

Svět ovládaný kapitalismem volného trhu - nejvýkonnějším známým systémem na vytváření bohatství - už nepotřebuje tradiční politické spektrum, které se před desítkami let definovalo na základě postojů ke kapitalismu: pro, nebo proti.

Nemilosrdnost anglo-amerického modelu nikdy příliš neseseděla ani politikům kontinentální Evropy, kteří si stále cení zásad sociálního modelu, solidarity opírající se o systém rozsáhlého sociálního zabezpečení a také přesvědčení, že ekonomiku je třeba regulovat ve prospěch společnosti. Západoevropští politici instinktivně cítí, že kapitalismus je se svým důrazem na deregulaci a privatizaci přehnaný.

Končí evropský sociální model. Většina evropských zemí dnes přiznává, že bude muset v zájmu konkurenceschopnosti provést reformu sociálního systému. Zvýšený zájem jiných zemí o příliv investic přinutil všechny sociálně orientované ekonomiky k tomu, že se do určité míry podvolily doktríně volného trhu, deregulaci, snížení daní a zeštíhlení systému sociálních podpor, aby v očích stále flexibilnějších globálních korporací zůstaly konkurenceschopnými.

Hertzová už dnes není jediná, která je přesvědčena, že se evropský sociální model bude muset podvolit, avšak hovořit o jeho *smrti* by bylo zřejmě předčasné. Všechny evropské státy nicméně přijaly alespoň část liberalizačních principů anglo-amerického modelu a v celé Evropě jsou znatelné posuny k deregulaci, reformě systému sociálního zabezpečení a privatizaci. Na začátku tisíciletí se zdá, že kontinentální Evropě - přestože neodmítá politiku sociálního smíru a zabezpečení v takovém rozsahu jako V. Británie - je ochotnější k omezení role státu jako řídicího prvku ekonomiky a začíná docházet k přesvědčení, že podniky a podnikatelé jsou schopni generovat bohatství efektivněji než vlády.

Tak, jak se ideologie sblížují, svět se zmenšuje. Stát ustupuje a na jeho místo se dostává trh. Nadnárodní společnosti běžně postupují tak, že rozbijí výrobní proces na atomické části a umísťují výrobní závody tam, kde se to nejvíce vyplatí. Dnes firmy vyvíjejí výrobek na jednom místě a na jiném místě se podílejí na jeho výrobě s celým konsorciem dalších firem, přičemž kapitál, suroviny, a dokonce i pracovní sílu, čerpají z těch zemí, které jim zajistí nejnižší výrobní náklady,

nejvýhodnější zdanění a nejlevnější přístup k surovinám. Na úplně jiném místě své výroby také zhodnocují.

Ze zisků profituje menšina. Velmi kritická je autorka k politice nadnárodních korporací. Kapitalismus volného trhu podle ní vykrmil nadnárodní společnosti k prasknutí, takže svou velikostí mohou konkurovat mnohým národním státům. Čtvrtinu světových aktiv dnes spravuje tři sta nadnárodních korporací. Pouze jednadvacet států světa má vyšší HDP, než činí roční obrat každé z šesti největších nadnárodních společností (mezi 111 a 126 miliardami dolarů).

Tržby korporací představuje dvě třetiny světového obchodu a třetinu světové výroby (téměř polovina příjmů Coca Coly, Toyoty a Fordu pochází z dceřiných závodů mimo jejich mateřskou zemi); 40 % světového obchodu se navíc uskutečňuje uvnitř nadnárodních společností. Tyto společnosti však nejenže globálně prodávají, nýbrž globálně také investují.

Podle protagonistů neoliberalizmu bylo cílem posunu globální politiky směrem k tržnímu hospodářství během 80. a 90. let sblížit životní úroveň bohatých a chudých zemí. K tomu ve skutečnosti nikdy nedošlo. Ve většině rozvojových zemí i ve státech s přechodnou ekonomikou je rozdíl v příjmech mezi východem-západem a severem-jihem větší než kdykoli předtím.

Lék ordinovaný Světovou bankou a MMF pod názvy „šoková terapie“, „stabilizace“, „harmonizace struktur, „liberalizace obchodu a financí“ a „deregulace“ podemlel břehy sociálních institucí a odborům ztížil vyjednávací pozici. Nová terapie znamenala ukvapenou privatizaci, z níž profitovala jenom menšina, a znemožnila transformujícím se zemím zvýšit veřejné výdaje na zabezpečení sociálních potřeb. Nejenže to byl tedy hořký lék, ale často byl podáván násilím. MMF a Světová banka může rozvojovým zemím, které jsou závislé na úvěrech mezinárodního společenství, diktovat podmínky pro poskytnutí podle toho, do jaké míry jsou ochotny přijímat jejich ekonomickou ideologii. Prostřednictvím finanční závislosti nebo pod pohrůžkou sankcí nutí tyto organizace zbídačelé národy k loajalitě.

Dokonce ani v těch zemích třetího světa, které v důsledku přijetí principů tržní ekonomiky prožívají vysoké tempo růstu (například Chile), nedochází k přerozdělování vzniklých příjmů mezi obyvatelstvo. Ze zisků profituje pouze menšina. Nadnárodní společnosti, které se mohou v důsledku liberalizace volně prosazovat v rozvojových zemích, jsou jedněmi z mála, jež na této činnosti vydělávají. Snaha vlád třetích zemí nalákat přímé nebo portfoliové investice často jenom urychlí to, co nazýváme „pádem ke dnu“. Vlády omezí nebo úplně zruší regulaci, sníží platy, oklestí nároky na sociální dávky, a mlčky tak dovolí korporacím, aby vytvořily mohutné sociální propasti. Zkracuje se výše důchodů i sociální pojištění placené zaměstnavatelem. Dochází k umlčování skupin, které by potenciálně mohly organizovat zaměstnance a napadat snahy o hledání cizích investorů a cizího know-how.

Korporace zneužívají levné pracovní síly Krátkozraké uvažování se stává standardem. Vznikají „ráje znečištění“, protože jsou povolovány normy, jež škodí životnímu prostředí a které ani zdaleka neodpovídají potřebám společnosti. **Dochází ke zneužívání lidských práv a úřady nechtějí vidět porušování zákonů.** To vše ve snaze přilákat cizí investory a ve jménu kapitalismu volného trhu. Vlády určitých

zemí třetího světa prokázaly, že jsou v touze po zahraničním kapitálu (jímž si často masí vlastní kapsy) ochotny své občany doslova obětovat.

Nespravedlnosti, které se dodnes dějí ve třetím světě, přes svoji širokou publicitu stále šokují. Obvykle si je vysvětlujeme tím, že se jedná o kombinaci nízkého stupně ekonomického rozvoje s málo funkčními, respektive s málo funkčními, respektive nulovými demokratickými institucemi.

Korporace jsou stále více schopny operovat globálně, a tak odcházejí do zemí s nízkými výrobními náklady, kde při hledání levné pracovní síly „loví u sociálního dna“. Do levných oblastí je přesouvána často celá výroba. To, co autorka vyslovovala před několika lety, se stále více stává tvrďší, i když našimi politiky stále nepřiznanou realitou.

Práce odchází ze zemí s odborově organizovanými zaměstnanci do států, kde buď nejsou tak schopné odbory, nebo kde pracovníci nejsou organizovaní vůbec a jsou vděční za jakoukoli práci. Boom západní ekonomiky v posledních letech nesnížil počet bezdomovců ani nezmírnil chudobu a majetkovou diferenciaci. S příjmovou diferenciací přímo souvisí i vyšší kriminalita, včetně vražd a násilných činů. Nedostaneme-li situaci pod kontrolu, můžeme očekávat další zhoršení.

Pozn.J.Ž.: Zarážející údaj z ruských zdrojů:

Podle ruského televizního pořadu bylo zjištěno, že v Rusku je nyní okolo 19 milionů bezdomovců. Jde o cifru obdobnou situaci v době druhé světové války. Kapitalistické hospodaření (moderně cudně nazývané také „tržní“) má své neřešitelné problémy a důsledky. Platí to i u nás!

Slovanská vzájemnost č.93/2006, listopad 2006, strana 5

Výsledky výzkumů opakovaně prokázaly, že nejlepšímu zdraví se neteší lidé v nejbohatších společnostech, nýbrž v těch zemích, kde existuje co nejrovnoměrnejší přerozdělování (severské evropské státy). Důležitá není (jak by si někteří mohli myslet) absolutní, nýbrž relativní příjmová hladina. Při zmírnění příjmové diferenciacie dochází ke snížení úmrtnosti na následky některých velmi závažných onemocnění.

Ekonomický úspěch by měl být prostředkem k dosažení jiných cílů, stal se však bohužel smyslem veškerého bytí. Vlády i lidé tak ztratili ze zřetele, že hospodářský růst by měl mít vyšší smysl. Stabilitu, zvýšení životní úrovně a lepší sociální soudržnost pro všechny bez výjimky. Zhroucení systému solidarity, ignorování tíživé situace ostatních, sílící sobectví, pramenící z pocitu opuštěnosti státem, to vše si vyžádá náklady, které budeme muset pravděpodobně zaplatit všichni.

Odmítnutí současného globálního kapitalismu je u Hertzové jednoznačné. Říká, že zastánci globálního kapitalismu budou tvrdit, že vše výše uvedené je dočasným jevem, který není způsoben vadou systému, nýbrž příliš krátkou dobou, po kterou tento experiment probíhá, a že bohatství nakonec bude dost pro všechny. Globalisté říkají, že „jestliže povzbudíme bohaté vrstvy například daňovými úlevami, vyburcuje to firmy k větší aktivitě, v jejímž důsledku se nakonec vytvoří pracovní příležitosti a nastartuje růst“, že z volné soutěže a otevřených trhů budou nakonec profitovat všichni.

Národní státy jsou bezmocné Státy nejsou pod tlakem pouze ze strany kapitálových trhů, ale i ze strany korporací. Svět 21. století je trhem, na němž si podmínky diktuje prodávající. Kvůli technologickému pokroku v oblasti

telekomunikací a deregulací kapitálových trhů jsou korporace stále mobilnější a je pro ně poměrně snadné v jedné zemi tábor zrušit a v jiné jej vystavět.

Pokud by byly personální náklady nebo zdanění příliš vysoké, normu příliš přísné a státní podpora nebo půjčky nevýhodné, pohrozí odchodem ze země. Dominantní korporace s globálním působením svírají otěže v rukou stále pevněji. Mohou naprosto svobodně přesunovat finanční částky a samy se rozhodují, kam budou investovat, kde budou vyrábět, kde zaplatí daně a jestli o sebe nechají jednotlivé země soupeřit. Politikům zbývá pouze jediné: zabránit jim v obchodu. Takže nabízejí korporacím různá zvýhodnění za to, že své závody nechají v zemi, a minimalizují tak politické a sociální dopady uzavřením výroby. Dlouhodobá záruka, že tyto firmy nakonec přece jenom své filiálky nepřevědou jinam, však neexistuje. Začíná být čím dál víc zřejmé, že národní státy jsou vůči gigantickým korporacím, které již před mnoha lety přerostly jejich hranice, zcela bezmocné.

Pod tlakem korporací se dostává i nezadatelné právo každého státu vybírat daně, což je prostředek pro vyrovnávání sociálních a ekonomických rozdílů. V důsledku globalizace a rozvoje telekomunikačních technologií se svět dostává do situace, kdy se kapitál a dobře placené pracovní síly mohou volně přesouvat ze zemí s vysokým daňovým zatížením do zemí s nižšími sazbami. Následkem toho si musí každý stát dobře rozmyslet, jestli zvýší daňovou sazbu nad sazby existující v jiných zemích. Vlády, které vyplácejí podpory korporacím (občas i v rozporu se svými zákonnými nařízeními) a reagují na hrozby odchodu ze země, tak pomalu, ale jistě mění pravidla hry.

Poražení jsou nakonec občané. Ve své knize Hertzová stojí na straně občanů, a právě oni patří k poraženým v globalizačním procesu. **Peníze investované do podpory korporací následně scházejí při financování služeb veřejného sektoru.** Slibované pracovní příležitosti a investice se často nekonají, a pokud ano, mohou zase brzy zmizet. Vlády mají výslovný zájem na zachování statusu quo a spoléhají na to, že se byznys ujme problémů, které ony nejsou ochotny či schopny řešit, čímž upadají do ještě větší závislosti na něm. Vezmeme-li navíc v úvahu pohružky nadnárodních korporací, že ze země stáhnou kapitál, pokud se jim nějaké rozhodnutí vlády nebude líbit, či pokud se jim bude daňová zátěž připadat příliš vysoká, je v podstatě nemyslitelné, že by nějaký jednotlivý stát porušil rovnováhu sil v neprospěch byznysu.

Taková je krátkodobá perspektiva změny systému, pokud ovšem politici nebudou dostatečně prozíraví, aby dokázali plíživému převratu čelit. Pak budeme žít ve světě, jemuž vládnou korporace, nad zákonem stojí trhy a svobodné volby jsou věcí minulosti.

Podle Hertzové závěrečná fáze plíživého převratu totiž znamená konec samotných politických struktur. To u ní posiluje přesvědčení, že politickou scénu ovládne protest.

Dnes stojíme na kritické křižovatce“.

Michal Černík, Převzato z Britských listů, 14. 11. 2006

Imperialismus jako zvláštní stadium kapitalismu – VII. kapitola.

Imperialismus vznikl jako výsledek a přímé prodloužení hlavních znaků imperialismu vůbec. Monopol je přímým protikladem volné soutěže, v podstatě je přechodem od kapitalismu k vyššímu řádu. Imperialismus je, zjednodušeně řečeno, monopolistickým stadiem kapitalismu, má pět hlavních znaků:

- 1) Koncentrace výroby dosáhla vysokého stupně, vytvořila monopoly a ty mají rozhodující úlohu v hospodářském životě.
- 2) Bankovní kapitál splynul s kapitálem průmyslovým a na základě tohoto „finančního kapitálu“ vznikla finanční oligarchie.
- 3) Vývoz kapitálu na rozdíl od vývozu zboží nabývá neobyčejně velkého významu.
- 4) Tvoří se monopolistické svazy kapitalistů, které si rozdělují svět.
- 5) Teritoriální rozdělení světa mezi největší kapitalistické mocnosti je ukončeno.

Lenin polemizoval s Kautským, a jeho nemarxistickou „teorií o „nadimperialismu“, ve kterém by kapitalismus prošel ještě další novou fází: fází, kdy se politika kartelů přenesla do zahraniční politiky, fází ultraimperialismu, kdy se imperialismy celého světa místo vzájemného boje sjednotí, fází ukončení válek za kapitalismus, fází „společného“ vykořisťování světa mezinárodně sjednoceným finančním kapitálem“.

Nevědeckost této teorie Kautského Lenin dokládá i závěry díla R. Calwera „Úvod do světového hospodářství“, které charakterizuje světové hospodářství na rozhraní 19. a 20. století. Calwera rozděluje na pět „hlavních hospodářských oblastí“:

- 1) středoevropská – celá Evropa kromě Ruska a Anglie
- 2) britskou
- 3) ruskou
- 4) východoasijskou
- 5) americkou

Calwera vyčleňuje tři oblasti s vysoce vyspělým kapitalismem a silným rozvojem dopravy, obchodu a průmyslu, a v nich tři státy, vládnoucí světem: Německo, Anglii a Spojené státy. Imperialistické zápolení a boje mezi nimi jsou krajně zostřeny tím, že Německo má zcela malou oblast a málo kolonií; utvoření „střední Evropy“ je teprve věcí budoucnosti a rodí se v urputném boji. Evropa je politicky nejednotná, *proto Německo na přelomu 20. a 21. století usiluje o vytvoření tzv. Evropské unie, kterou se podařilo založit, a která se pod dominantním vlivem právě Německa má stát v první fázi ekonomickým protipólem Spojených států, později zřejmě, soudě podle některých indicií, snad i možným protipólem vojenským – pozn. J.Ž.* O Čínu vedou boj Japonsko a Spojené státy. O torzo Ruska, zbylé po rozbití Sovětského svazu nástupci Chruščova usilují zcela evidentně také Spojené státy, *viz obklíčování jeho území americkými vojenskými základnami a přípravy na zadržení balistických raket, které při napadení Rusko nepochybně na místa, odkud bude napadeno, vedeno pudem záchrany, vypustí – pozn. J.Ž.* Boj o svět není a nebude pokojný!

Poměrně přesným ukazatelem hospodářského významu teritoria je délka železnic v něm:

	1890	1913	Přírůstek
	V tisících kilometrů		
Spojené státy	268	413	+145
Britské impérium	107	208	+101
Rusko	32	78	+46
Německo	43	68	+25
Francie	41	63	+22
Úhrnem v 5 státech	491	830	+339

Kolem 80% celkové délky železniční sítě je tedy soustředěno v pěti největších státech, avšak koncentrace vlastnictví těchto železnic, koncentrace finančního kapitálu je mnohem větší, neboť anglickým a francouzským milionářům patří například velká část akcií a obligací amerických, ruských a jiných železnic.

Díky svým koloniím rozšířila Anglie „svou“ železniční síť o 100 000 km, čtyřikrát více než Německo. Přesto však, jak je všeobecně známo, rostly v té době produktivní síly Německa, a zejména kamenouhelná a železářská výroba, mnohem rychleji než v Anglii, o Francii a Rusku ani nemluvě. Roku 1892 vyrobilo Německo 4,9 milionu tun surového železa, kdežto Anglie 6,8 milionu, roku 1912 však již 17,6 oproti 9 milionům! Německo tedy svoji výrobu železa zvýšilo asi 3,6 x, Anglie pouze o něco více než 1,3 x! **Německo zvyšovalo výrobu proto, že se chystalo na válku, finanční kapitál na základně kapitalismu totiž jinak své problémy nedovede řešit!**

Str. 85 - 94

Parasitismus a zahrňování kapitalismu - VIII. kapitola

Monopol dovede hospodářskou výrobu stimulovat prostředky technického pokroku - jde-li mu o zisky, ale dovede i hospodářskými možnostmi technický pokrok brzdit. Němci například, jako kartel, skupovali Owensovy americké patenty na výrobu lahví, a zavírali je do zásuvky, ve snaze zabránit jejich využití. Monopolu je vlastní tendence stagnace a zahrňování. Imperialismus znamená ohromné hromadění peněžního kapitálu v několika málo zemích, emitují se cenné papíry značné hodnoty. Tak roste třída lidí, vrstva rentiérů, kteří jsou povaleči a bez zaměstnání bohatnou z práce jiných. Rentiéři jsou naprosto odloučení od výroby, a svou existencí vtiskují celé zemi pečeť parasitismu. V Anglii roku 1899 činil celkový obrát z dovozu a vývozu zboží 800 milionů liber šterlinků, z toho bylo asi 2,5% úhrnný roční důchod, tedy šlo o částku 18 milionů liber šterlinků; a částka 90-100 milionů šterlinků vedle toho činila důchod z umístěného kapitálu, tedy důchod vrstvy rentiérů, který více než 5x přesahoval důchod ze zahraničního obchodu. V tom tkví podstata imperialismu a imperialistického příživnictví!

„Rentiérský stát“ je v podstatě synonymem pro lichvářský stát . Svět se rozdělil na hrstku lichvářských států a obrovskou většinu států dlužnických. Anglie půjčuje Egyptu, Japonsku, Číně a Jižní Americe. Její válečné loďstvo zde hraje v krajním případě úlohu soudního vykonavatele. Politická moc zase chrání Anglii před pobouřením dlužníků.

Rentiérský stát je státem cizopasnickým, zisky finančníků v něm rostou, za jeho zájmy bojují cizí vojska složená z domorodců, vlastní dělnická třída je v něm korumpována. Dovoz levných potravin z kolonií ničí domácí zemědělství.

Německý oportunist G.Hildebrand propaguje: „ Spojené státy západní Evropy (bez Ruska) za účelem společných akcí... proti africkým černochům, proti „velkému islámskému hnutí“ za účelem udržování „silného vojska a loďstva“, proti „japonsko-čínské koalici“.

Stále větší část půdy je proto v Anglii odnímána zemědělství a věnována sportu a zábavě boháčů. V Anglii je kolem 1 milionu rentiérů, jenom na koňské dostihy a lov lišek je každoročně vydáváno asi 14 milionů liber šterlinků. Produkujícího obyvatelstva ubývá:

	Obyvatelstvo Anglie	Počet dělníků v průmyslu	Procento obyvatelstva
Rok	V milionech		
1851	17,9	4,1	23%
1901	32,5	4,9	15%

Dělnická třída je v Anglii rozdělena na „hořejší vrstvu“ a „vlastní proletářskou vrstvu“. Z hořejší vrstvy se rekrutuje členstvo družstev a odborů, sportovních spolků a četných náboženských sekt. Její úrovni je přizpůsobeno hlasovací právo, které je v Anglii ještě „stále natolik omezené, že vylučuje vlastní proletářskou nižší vrstvu!“. O této hořejší vrstvě se mluví jako o britské dělnické třídě, čímž se vylepšuje její obraz, ta ale tvoří jen menšinu proletariátu.

K rysům imperialismu patří i to, že z imperialistických států klesá vystěhovalectví, zato stoupá vystěhovalectví (příliv sezónních dělníků a přistěhovalectví) ze zaostalejších zemí, kde jsou nižší mzdy. Do vyspělých zemí se tedy ve zvýšené míře stěhují obyvatelé z chudých států a z kolonií. Ve Spojených státech zaujímají přistěhovalci z východní a jižní Evropy nejhůře placená místa, kdežto američtí dělníci zaujímají poměrně největší počet míst dozorců a nejlépe placených dělníků. Imperialismus má tendenci také mezi dělníky tvořit privilegované vrstvy a oddělit je od širokých vrstev proletariátu.

Tyto tendence byly již v Anglii poloviny 19.století. Byly zdrojem oportunistu v dělnickém hnutí. Anglický proletariát se stává měšťáckým, v trade-unionech se vedení ujímali lidé zaprodaní buržoasii, či buržoasí placení...

V Anglii také a proto nebyly klasické dělnické strany, ale konzervativní a liberální radikálové, a dělníci s nimi těžili z monopolu Anglie na světovém trhu, z jejího koloniálního monopolu.

Příčiny charakterizoval Engels i v předmluvě k druhému vydání „Postavení dělnické třídy v Anglii“ – 1892, kde píše:

Příčiny:

- 1) vykořisťování celého světa Anglií
- 2) její monopolní postavení na světovém trhu
- 3) její koloniální monopol

Následky:

- 1) poměšťáctění části anglického proletariátu
- 2) jeho část se dává vést lidmi, zaprodanými buržoasii či alespoň od ní placenými

Ze 75 milionů km² všech kolonií na světě je 65 milionů, to je 86% soustředěno v rukou šesti velmocí; 61 milionů km², to je 81% je soustředěno v rukou tří velmocí.

Tuto situaci Lenin hodnotil tak, že „se vyznačuje takovými ekonomickými a politickými poměry, které nezbytně zesílily neslučitelnost oportunistu se všeobecnými a stěžejními zájmy dělnického hnutí; imperialismus se vyvinul ze zárodků ve vládnoucí systém; kapitalistické monopoly se staly rozhodujícím činitelem v národním hospodářství a v politice; rozdělení světa je skončeno. **Další boj o pozice již bude možný jen přerozdělováním pozic jedněch na úkor druhých.**

Oportunistu v dělnickém hnutí za těchto okolností dle Lenina dozrál, přezrál a shnil, sociálšovinismus naproti tomu úplně splynul s buržoasní politikou.

Str. 95 – 104

Kritika imperialismu - IX. Kapitola.

V širokém smyslu ji pojmáme jako poměr, který mají různé třídy společnosti ve spojitosti se svou obecnou ideologií k politice kapitálu.

Finanční kapitál, ten největší, má ve svých rukách jen, obrazně řečeno malá skupina lidí, která má ovšem široce zorganizovanou síť vztahů a svazků, s jejichž pomocí si podřizuje kapitalisty a vlastníky ostatní. „**Všeobecné**“ nadšení nad jeho perspektivami, **zběsilá obhajoba imperialismu a jeho zkrášlování všemi prostředky – to jsou znamení doby.** Buržoasní učenci a publicisté hájí imperialismus obyčejně poněkud zahaleně, a to tak, že předstírají úplné panství imperialismu a jeho hluboké kořeny, že se snaží zdůrazňovat především jednotlivosti a vedlejší podrobnosti a odvrátit pozornost od podstaty věci naprosto

bezvýznamnými návrhy „reform“, například návrhy na zřízení policejního dozoru nad trusty nebo bankami atd. Občas vystoupí na scénu cyničtí, nepokrytí imperialisté, kteří mají odvahu přiznat, jak je nesmyslné chtít reformovat základní vlastnosti imperialismu.

Imperialismus není reformovatelný, je to despotie se vším všudy, demokracie je v něm pouze navenek, v politice a v novinách. Buržoasní ekonomové jsou jen placení sluhové aktérů imperialismu, jsou placeni za to, aby pod mlhou teorie pomáhali chránit neobhájitelné z hlediska občanské společnosti. Odpovědí občanské společnosti na imperialismus je a musí být jen socialismus. Imperialistický stát vyváží kapitál jen do zemí :

- 1) které jsou na něm finančně závislé a vypůjčují si od něho peníze - masivně
- 2) které jsou finančně nezávislé – jen okrajově a výjimečně

Například z Německa bylo do zemí finančně na něm nezávislých (Rumunsko, Portugalsko, Argentina, Brazílie, Chile, Turecko) v roce 1889 vyvezeno celkem 234,8 milionů marek, a v roce 1908 451,5 milionů marek – mezi těmito dvěma časovými mezníky je to tedy zvýšení o 92%.

Do zemí finančně na Německu závislých (Velká Británie, Francie, Belgie, Švýcarsko, Austrálie a Holandská Indie) bylo v roce 1889 vyvezeno celkem 1206,6 milionů marek, a v roce 1908 2264,4 milionů marek, přírůstek tedy činil 87%.

Porovnáme-li však vzájemný poměr vývozu kapitálu, zjišťujeme, že v roce 1889 bylo do finančně závislých států vyvezeno asi 5,14 x více kapitálu, než do zemí na Německu finančně nezávislých, a v roce 1908 to bylo asi 5,01 x více kapitálu směrem do zemí finančně na Německu závislých.

Závislost sebou přináší možnost vyšších zisků, to je pro imperiální epochu kapitalismu alfa a omega všeho bytí. Zvýšení vývozu kapitálu je právě spojeno se šejdiřskými tahy finančního kapitálu.

Kautského zavádějící a nemarxistická teorie o „ultraimperialismu“, kdy má „ustat vzájemný boj mezi jednotlivými finančními kapitály“ a onen ultraimperialismus má „společně vykořisťovat svět právě oním mezinárodně sjednoceným finančním kapitálem“, nebo Hobsonova idea, že: „Křesťanství, které zakotvilo v několika mocných federálních imperiích, z nichž každé ovládá řadu necivilizovaných kolonií a závislých zemí, se mnohým zdá zcela přirozeným výsledkem současných vývojových tendencí, a to výsledkem, který skýtá nejvíce nadějí na trvalý mír na pevné základně interimperialismu“ – mají uchláchnout anglické maloměšťáky a dělníky, kterých mnoho padlo v anglo-burské válce proto, aby byly anglickým finančním magnátům zvýšeny zisky, a aby obě tyto skupiny lépe snášely další zvýšení daní, kterými anglický stát hradil svá koloniální vojenská dobrodružství.

Kautský svými argumenty mluvil k dělnictvu německému, a v přeneseném smyslu k dělnictvu celého světa, avšak faktem, že:

„Například - tři země - Indie, Indochína a Čína s celkovým počtem obyvatel 600-700 milionů obyvatel jsou společně vykořisťovány finančním kapitálem několika imperialistických velmocí (Anglie, Francie, Japonsko a Spojené státy). Tyto imperialistické státy by dle této teorie měly mezi sebou uzavřít dohodu o působení ultra-, nebo inter-imperialistickém, kdy by společně vykořisťovaly celek uvedených tří států, nebo by si je mezi sebou „spravedlivě rozdělily“. Lenin si klade otázku, zda je myslitelné, aby v kapitalismu toto rozdělení nebylo jen krátkodobé, že by navždy byly vyloučeny třenice, konflikty a boj ve všech možných frontách.

Odpovídá, že dle jeho názoru to možné není, neboť v kapitalismu není myslitelná jiná základna pro rozdělení sfér vlivu, zájmů, kolonií atd, než síla účastníků dělení, to je síla obecně hospodářská, finanční, vojenská atd. A síla účastníků se mění nestejně, neboť za kapitalismu se trusty, průmyslová odvětví a země – v podmínkách monopolů, rovnoměrně vyvíjet ani nemohou! Lenin uvádí příklad Německa, které kolem roku 1850 bylo ve srovnání s Anglií „žalostným nic“, srovnáme-li jeho kapitalistickou sílu se silou Anglie, stejně tak japonsko ve srovnání s Ruskem. Tím Lenin dokládá, že je nesmyslné a nemožné, aby vzájemný poměr sil po deseti či dvaceti letech nezměněn.

Spolek všech imperialistických států by byl jen „oddychem“ mezi válkami. Mírové spolky připravují války a samy vznikají opět z válek, podmiňují se navzájem a z jedné a téže základny imperialistických souvislostí a vzájemných vztahů světového hospodářství a světové politiky způsobují střídání pokojného a násilného způsobu boje.

V.I.Lenin poukazuje i na skutečnost, že finanční kapitál imperialistického státu svými finančními transakcemi podporuje jemu příhodná politická uskupení ve státech, kam je vyvážen jeho kapitál. Tento vklad očekává i politický zisk z působení těch politických subjektů, které podporuje.

Pozn.J.Ž.: Pravdivost slov V.I.Lenina vidíme dnes kolem sebe. Disidenti, revizionisté a oportunisté společně s přímými zrádci zakomponovanými postupně po roce 1953 do řídicích struktur ve všech socialistických státech prokazují svou servilitou a úlisností k zájmům Spojených států, Německa a sionistů pravdivost slov, vyřčených prakticky před 100 lety. Odtud pramení ta obrovská nenávisť k Leninovi a Stalinovi, kteří v čele sovětského státu překazili realizaci již tehdy světovládných plánů kapitálu a sionistů. Když místopředseda ÚV KSČM Dolejš „je zděšen a má mrazení“, když mladí sympatizanti komunismu argumentují tu Klementem Gottwaldem, nebo dokonce J.V.Stalinem, jen potvrzuje, že také on je tou žábou na prameni, vedle které je předseda Filip jen, dle jeho chování, jen jakousi trapnou figurkou. Grebeníček měl zkrátka „šťastnou ruku“ ... Dolejš, Balín, Ransdorf, tzv.“TAP“ a další zrádci dělnické třídy pod hlavičkou „komunistické“ v praxi ovšem plně nekomunistické strany se mu obzvláště „povedli“. Však také z předsednictví utekl Grebeníček právě včas, vypadá to, že po jeho odchodu začne další likvidátorská etapa v životě této již od svého zrodu pseudokomunistické strany.

*Pro zajímavost pár řádků z Týdeníku Hospodářské noviny z 24.10.2006, kdy v noticce Stát Dolejš říká:“ Musím přiznat, že sám mám s některými články mladých komunistů problém, jde o články v Měsíčníku Mladá pravda. U jiných vnímám, že si jen mladí brousí své politické názory a cvičí se v žurnalistice. **A když si čtu třeba o historické úloze Stalina, spíš mě zamrazí“ říká místopředseda KSČM Ing.Jiří Dolejš...***

Kapitalismus ovšem, slovy V.I.Lenina sám vtiskuje do rukou podmaněných ponenáhlu prostředky k jejich osvobození. **Evropský kapitál může udržet své panství jedině tím, že ustavičně zvětšuje své branné síly.**

Například Alsasko-Lotrinsko bylo anektováno Německem. Patřilo kapitalistické Francii – to je ten pravý kapitalistický „interimperialismus“ v praxi!

Kautský své teorie stvořil z důvodu, aby:

- 1) zastřel stěžejní rozpory kapitalismu
- 2) ubránil hroučící se jednotu s oportunismem v evropském dělnickém hnutí

Str. 105 – 117

Místo imperialismu v dějinách – X.kapitola.

Imperialismus je celou svou ekonomickou podstatou monopolistický kapitalismus. Už tím je určeno jeho místo v dějinách, neboť monopol, vznikající na půdě volné soutěže a právě z ní, je přechodem od kapitalistického řádu k vyššímu společenskému a hospodářskému řádu. Existují čtyři hlavní znaky/druhy monopolů nebo hlavních forem monopolistického kapitalismu:

- 1) monopol vzešel k koncentraci výroby na velice vysokém stupni jejího vývoje
- 2) monopoly vedly k zesílenému přivlastňování nejdůležitějších druhů surovin, zejména v nejvíce zkartelovaném odvětví – v průmyslu kamenouhelném a železářském, toto nesmírně posílilo moc velkokapitálu a zůstalo rozpor mezi zkartelizovaným a nezkartelizovaným

- 3) monopol vznikl z bank, které přestaly být soukromými a staly se monopolisty finančního kapitálu, vznikly „personální unie“ průmyslového a bankovního kapitálu
- 4) monopol vznikl z koloniální politiky, po úplném rozdělení světa začalo období mimořádně zostřeného boje o dělbu a nové rozdělení světa

Svět se octnul v období monopolů, oligarchie a tendence k nadvládě místo tendence ke svobodě. Stále méně stále silnějších států vykořisťuje stále více méně silných států, které stále více chudnou. A i v těch nejsilnějších státech se zase ekonomická i politická moc ocitá ve stále menším počtu rukou! Kapitalismus roste mnohem více a rychleji než dříve, ale růst je nerovnoměrný. Příklad Německa, zejména v epochách 1848-1870, poté 1870-1905...

Pozn. J.Ž: V období 1905-1917 a dále - až po porážku nacistického Německa ve II.světové válce. Tedy nejprve jeho porážka v první světové válce, hospodářské a vojenské „kříšení“ Německa s pomocí mezinárodního kapitálu, dále cesta k moci a uchopení moci A.Hitlerem, meziválečné období a růst vojenského potenciálu opět s pomocí světového kapitálu, Německo v čele boje za vojenské porobení a zničení Sovětského svazu; druhá světová válka a další porážka nacistického Německa Sovětským svazem pod vedením J.V.Stalina- historicky s částečnou „pomocí“ ne kapitálu, ale politickou pomocí tzv. spojenců (zejména Spojených států), vznik studené války a opětné vojenské a politické „vzkříšení“ Německa - s pomocí Spojených států. Ve všech případech na straně světového kapitálu prokazatelně vystupovaly v pozadí rovněž finanční a perspektivně mocenské zájmy sionistického hnutí!

Ukázalo se, že Spojené státy rostly ekonomicky rychleji, než v Německu, a proto se jejich cizopasnické rysy projevovaly ve větší míře. Ve Spojených státech i v Německu se ale ukázalo shodně, že nejlépe placené skupiny dělníků byly více oportunistické a více smířlivé k politice kapitálu, než ostatní dělnické vrstvy. Bohatší kapitalista si může dovolit více platit některé dělníky, aniž by tím nějak zchudnul.

Kapitalismus se může jevit jinak vzdálenému pozorovateli, který vidí „les“, a jinak tomu, kdo je jím zastížen a přímo postižen, z blízka jsou totiž vidět i „stromy“ onoho lesa. Ty jednotlivé stromy rostou velmi nerovnoměrně, a tak zdání zdálky krásného lesa zblízka klame.

V závěru V.I.Lenin konstatuje, že monopolistický kapitalismus je jiný, než o něm mluvil Marx, ale Kautský a jiní Marxe nevyvrátili, jen svými falešnými argumenty Marxův rozbor potvrdili, zřejmě aniž to chtěli udělat. To je právě na Marxovi to geniální. Jeho pravda a metoda odolala času, přes všechny venkovní změny zůstal kapitalistický systém kapitalismem se všemi svými klasickými atributy, Marxem a Engelsem vytyčenými.

Str. 118 – 123

Co bychom si měli neustále připomínat.

Ve světě v posledních dvou stoletích existovaly odedávna a existují dodnes dvě ideologie: komunistická a kapitalistická, mezi nimiž docházelo a dochází k trvalému boji.

Proč? Proto, že obě tyto ideologie jsou postaveny na protipólných způsobech výroby a rozdělování výsledků lidské práce. Kapitalistický způsob výroby spočívá na soukromém vlastnictví výrobních prostředků, zatímco komunistický způsob na společenském vlastnictví výrobních prostředků. V tom je podstata rozporu mezi nimi.

Z toho vyplývají i rozdíly v systému státního zřízení. Kapitalistický stát vyjadřuje ve své podstatě zájmy buržoasie(kapitalistů), majitelů závodů, továren, bank atd. Tento stát také stojí plně na strážní obrany zájmů vykořisťovatelů a umožňuje buržoasii vykořisťovat proletáře (lidi kteří nemají nic kromě svých rukou), a neustále více a více se obohacovat na výsledku jejich práce.

Ve státě diktatury proletariátu jsou výrobní prostředky v rukách pracujících, kteří se měli řídit zásadou: „kdo nepracuje, ať nejí“. V proletářském státě neexistuje a ani nemůže

existovat vykořisťování a nezaměstnanost, protože majiteli výrobních prostředků jsou pracující. Toto přestalo postupně platit po nástupu revizionistů a zrádců v roce 1953, po smrti J.V.Stalina a dlouho připravovaném uchopení moci N.S.Chruščovem.

Může takový stát existovat? Ano může. Takovým státem *byl Svaz sovětských socialistických republik do roku 1953, a navenek, ještě ze setrvačnosti ještě zdánlivě pár dalších let.*

Není pravda, že první stát proletářské diktatury na světě byl neživotaschopný. Hlavní příčina, že se mezinárodnímu imperialismu v čele s USA podařilo tento stát zničit zevnitř, spočívá v následujícím: **poté, co imperialisté pochopili, že se jim Sovětský svaz násilím zničit nepodaří, použili zákeřný plán na likvidaci SSSR zevnitř. Finální přípravy začaly již v samém závěru vítězného ukončení II.světové války, možní nástupci J.V.Stalina schopní pokračovat v marxisticko-leninské linii sovětského státu byli fyzicky likvidováni mimo jiné i sionistickými agenty, infiltrovanými do mocenských, stranických a lékařských kruhů v nejbližším okolí Stalina. Sionisté připravovali podmínky k pozdějšímu převzetí moci za každou cenu. Finální útok přišel v době, kdy sovětský lid zdrcený zármutkem nad ztrátou svého vůdce J.V.Stalina, i vlivem předchozích zmíněných událostí ztratil revoluční bdělost a tím umožnil zamaskovaným zrádcům vlasti se stranickou legitimací v kapse v čele s N.S.Chruščovem postavit se do čela státu a podvodným způsobem začít restaurovat kapitalismus.**

USA uskutečnily svůj dávný záměr zlikvidovat SSSR v poválečných letech morálně a ekonomicky: na základě doktríny vedoucího špionážní centrály USA Alana Dullese: „Budeme mezi sovětskými lidmi neustále vyvolávat nedůvěru a strach, nepřátelství a zvířecí nenávisť mezi národy SSSR a především vůči ruskému lidu. Před očima ohromeného národa se bude rozvíjet dojemný obraz:nejpokornější lid na světě bude postupně ztrácet své sebevědomí“.

Tento záměr byl a je realizován díky přísluhovačům imperialismu takřka ve všech bývalých svazových republikách SSSR, a nejen tam. Jsme svědky toho, jak je na Ukrajině pěstována nenávisť k jejímu rodnému bratrovi, ruskému lidu, jeho jazyku, kultuře, literatuře a umění. Je jich hrstka, ale svou drzostí a pronikáním do zákonodárných a výkonných orgánů moci, do hromadných sdělovacích prostředků všemožně usilují o to, aby dosáhli dominujícího postavení v ideologickém působení na široké vrstvy obyvatelstva. Intenzivně vnucují své názory mládeži, na kterou zhoubně působí televize, moderní hudba, pornografie a filmy nejnižších kvalit.

V současné době mají komunisté celého světa jeden závažný úkol:obnovit stát proletářské diktatury, který nejlépe odpovídá zájmům širokých mas pracujících. Praxe ukázala, že takový stát již existoval. V období sovětské moci se SSSR přeměnil v nejkratší možné historické době ze zaostalé země v supervelmoc.

Raboče – krestjanskaja pravda č.7/2006

otiskl DIALOG č.244/2006, str.3

Na závěr,

co V.I.Lenin již říci nemohl, ale my, budeme-li chtít - tak procitneme ze špatného snu... ale nestačí jen procitnout, hlavně se musíme co nejrychleji zbavit zrádců, a revizionistů samých základů našeho revolučního myšlení a ...potom se už konečně vzchopit k rázným a zásadním činům:

Dnes již vůbec není moderní číst knihy, zvláště ne knihy starší, dříve vydávané. Spisy klasiků, u nás hojně vydávané zejména po skončení II.světové války a osvobození naší vlasti Sovětskou armádou byly pro jistotu přečetnými, rychle se vyjivšími přísluhovači kapitálu a sionistů vyřazeny z většiny knihoven, koupit jejich nová vydání se nepodaří vůbec, protože vydavatelé knih se řídí „zákonem trhu“ a v dnešní době, poplatné plně zájmům kapitálu a pravicových stran by se při poklesu kupní síly dělnické třídy jejich vydáváním už

zaručeně „neuživili“. O knihy klasiků dnes není zájem a lidé, ani ti bez práce a perspektiv, zřejmě vůbec necítí vnitřní potřebu samostatně přemýšlet o podstatě všeho, co je dnes stále více obklopuje a pohlcuje. Lidé, než by něco pro sebe aktivně a uvědoměle udělali, raději živoří, přežívají a čekají místo toho na zázrak, který se ale nestává a pro drtivou většinu nikdy nestane. Takový je zákon kapitálu a kapitalismu.

Místo četby knih a prostého lidského zájmu o věci a dění kolem, který je v naší vlasti patrný již od vzniku knih a obecné vzdělanosti, nám doba po listopadu 1989 přinesla tvrdě konzumní a spotřebitelskou společnost, ve které úplně vše rozhodují peníze. Kdo je má, má kromě zdraví vše, a kdo je nemá, je v dnešní společnosti přežívající nulou. Pravicové strany momentálně v čele s ODS přes halasnou kritiku komunismu potichu převzaly systém „bolševictví“, který si jen upravily do jeho dnešní obludné a všeobjímající podoby. „Kdo nejde s námi, je proti nám!“ – je již zase heslem každodenní všednosti. Polohlasně jej hlásali již revizionisté a zrádci v čele KSČ postupně po roce 1953. Ve společnosti vypjatého a nerealistického odsudku celé socialistické minulosti, po roce 1956 evidentně značně pokřivené a znetvořené otiskem působení revizionistů a zrádců ve vedení KSČ a celé společnosti, se uměle vytváří vnucený odsudek zdravého rozumu, jakož i odkazu dialektického a materialistického odkazu klasiků marxismu-leninismu. Občanům zatím nevadí, že s vaničkou se vylilo i dítě. I přes obludnost a pokřívání socialismu revizionistickými zrádci ve vedení KSČ, jimž se to zejména těsně před rokem v zájmu kapitálu v KSČ jen hemžilo, zůstává faktem, že lidem se ve svém celku žilo nesrovnatelně lépe, než dnes, kdy se dobře daří jen darebákům a pár zatím z vůle kapitálu šťastným. To je tak zřejmé, že už to veřejně říkají i dosavadní polistopadoví vyznavači kapitálu, jako například jinak komunisty nemající v lásce pražský neurochirurg a přednosta kliniky profesor Vladimír Beneš, který ve své odborné oblasti hájí názor, že za bývalého režimu komunisté zavedli něco, co již nikdo nepřekoná, totiž systém okresních a krajských specializovaných nemocnic, který plně a s minimálními náklady zajišťoval dostupnost lékařské péče pro všechny občany státu. Dnes se ve zdravotnictví nedostává peněz, ale nikdo nahlas a veřejně nepřemýšlí, proč tomu tak je doopravdy. Dnešní zdravotnictví stále více optimalizovaně jen přesouvá peníze plátců zdravotního pojištění do kapes soukromým subjektům a příživníkům na vše stále více parazitisticky přilepeným. Přes to, že stále ještě dost lékařů se chová v souladu s lékařskou přísahou, přibývá těch, kterým je osobní zisk nade vše. Ještě nikdo z politiků ani mocenských orgánů se doopravdy v zájmu všech občanů nezajímá, kam vlastně všechny ty obrovské peníze tekou.

Jednoznačně to vše svědčí nově vzniklé buržoasii mezi námi, jakož i jejím sponzorům a ochráncům – mezinárodnímu kapitálu a sionistům, kteří ve skrytu a přes jiné realizují své dlouhodobé plány na rozšíření svého panství. Společnost je jednoznačně i právně orientována k tomu, že darebákům se zásadně vůbec nikdy nesmí ublížit a poctiví, nebo oběti trestných činů se musí státními orgány preventivně otrávit, aby nebyli ze své poctivosti zbytečně „moc sebevědomí“. Nám – občanům to ale stále jaksi nedochází? Proč bychom si lámali hlavu kvůli někomu jinému, že...

Největším vítězstvím kapitálu a jeho sluhů u nás, které s láskou a opakovaně jako rozumu zbavení stále volíme do všech důležitých funkcí, není samotné politické ovládnutí všech evropských socialistických států, ale je jím téměř úplné rozbití dělnického a komunistického jak internacionálního, tak i vnitrostátního politického povědomí a tím i faktického života. Vše ostatní je jen zástupný problém, který mlží a odpoutává pozornost. Dělnická třída je bez ideového vedení komunistické strany úplně paralyzována a tak není vůbec akceschopná. Komunistické strany byly přímými zrádci hnutí a působením revizionistů rozloženy a silně infikovány jedem zrady a věčné podezřívavosti mezi členy navzájem. Klasiky marxismu-leninismu nečte téměř nikdo a na „komunisty“ se pasují uvnitř hnutí všichni bez rozdílu, pseudokomunistická společenství tak připomínají malé děti s absencí zdravého rozumu a dospělosti, hrající si s bábvičkami na písku.

Velmi negativně se projevuje i odcizenost a pocitová vzdálenost mezi mladou a starší generací. Mladí lidé uznávají pouze hodnoty dnešní konzumní společnosti, necítí až na výjimky vůbec žádnou sounáležitost se světem svých rodičů a dědů. To chtěl kapitál a

sionisté, zpretrhat vazby na tradice a zkušenosti zejména z let existence socialistické společnosti. Propaganda a sdělovací prostředky dělají co mohou, aby zošklivili osobnosti skutečných a zásadových komunistů, plive se na komunismus, ale neříká se, ani komunisté neříkají, že jeho deformaci způsobili zrádci a revizionisté napomáhající znovuzrození kapitalismu formou studené války. Tím ale kapitál vlastně usvědčuje ze zrady i revizionisty ve vedení KSČ, kteří zejména svým mamutím dílem přispěli ke znovuzrození kapitalismu. Zrádci a superrevizionisté ve vedení KSČM už revidují úplně všechno, co je skutečným komunistům svaté. Celý ÚV KSČM vede tuto stranu do stále hlubšího područí pravicových politických stran, které zatím z milosti kapitálu u nás dál vládnou. Dospělí zrádci dělnické třídy se perou o místo na slunci kapitálu, předhánějí se v podrazech a sprostě zradě vlastního národa, aby si zasloužili poslancecké platy. Tato slova platí, plně platí (až na dvě výjimky), o vedení KSČ po roce 1956, kdy zrádce N.S.Chruščov již plně ovládl KSSS a Sovětský svaz se tak stal centrem zrady komunistického hnutí ve světě. V čele KSČM po režisérovi Svobodovi a Grebeníčkoví, který vedení strany programově a masově zaplevelil odpudivými a zrádnými kreaturami typu Dolejše, Ransdorfa, Balína a dalšími „klenoty“ nekomunistického ale antikomunistického ražení, se do čela dostal nevýrazný Filip, který je jen další nastrčenou figurkou v rukách přímých zrádců komunistického hnutí, momentálně v čele s Dolejšem, který svoji antikomunistickou vizi již vůbec neskrývá, velký vliv má i Ransdorf. Téměř nikoho v celé KSČM ještě (až snad na trvale umlčované jedince), nenapadá zbavit stranu těchto zrádců a na jejich místo postavit ty, kteří se za slovo komunista neschovávají a jejichž krédem jsou závěry osvědčených a praxí prověřených klasiků a vůdců dělnického a komunistického hnutí.

Pokud si tuto skutečnost neuvědomují voliči a sympatizanti, ze setrvačnosti a snad z obavy o přiznání své minulosti ve které oni sami neprohlédli skutečnou politiku vedení KSČ či KSČM, a bojí se tohoto období, pak se jen sami podílí na totální degeneraci a zničení hnutí, které, nebylo-li by otráveno a zrazeno jeho vůdci po smrti J.V.Stalina v roce 1953, mohlo úspěšně soupeřit s kapitalismem v jeho imperiální fázi.

Selhání několika garnitur stranických a státních funkcionářů však zatím není ničím fatálním a působícím na věky věkův. Jde jen o přechodnou komplikaci, roky existence Sovětského svazu nejsou ztraceny, to jen kapitál a malověrní zrádci v jeho službách se o to snaží seč jim síly stačí. Organizované úsilí a obrovské náklady napovídají, že kapitál lépe než zrádci v komunistickém hnutí zná a uvědomuje si svůj konec, ne nadarmo se mladí kněží na svých fakultách dál učí o Marxovi a Engelsovi, jako by se nechumelilo, převrat nepřevrat. Ne nadarmo myslící lidé, svoji vlastní hlavou myslící na rozdíl od těch v KSČ po roce 1956 a KSČM za které myslel a myslí kapitál a sionisté, oni byli nebo jsou jen jeho hlásnou troubou v kostýmech nepřátel kapitálu, i v kapitalistických státech kolem sebe vidí bezprincipiálnost a omezenost současného pojetí globalizujícího se světa kapitálu, světa kde člověk neznámá nic, ale mamon a zisk všechno. Tito lidé i v kapitalistických státech nemlčí, burcují veřejnost a zastávají se třeba českého komunistického svazu mládeže. Česká veřejnost vidí v mladých komunistech třeba pokračovatele bezduchých a nenáviděných Jakešů, Husáků, proto se jí pošlapávání práv jiných jakoby netýká. Ne hlavu si lidé lámat zatím asi nebudou; nebudou hasit, co je zatím nepálí. Čeští lidé se semknou, teprve když jim pořádně teče do bot, jak se říká. Komunistický předvoj již od roku 1956 po vzoru zrádné Moskvy fatálně selhal, a tak to vypadá, že uvědomovací roli nás samých ponecháme osvědčeně... na kapitálu, který „to má podle Lenina v pracovní náplni“... Však on nás probudí, nebo že by se nabažil zisku a po dalším už netoužil? Jsme nepoučitelní ve svém dobrovolném a z pohodlnosti potlačeném rozumu a soudnosti. Chléb a hry jsou zřejmě dál heslem dne, proletáři všech zemí se pod vedením Filipa a Zjuganova spolehlivě nespojí. To je tak jisté, jako že na konci noci přichází den, i když i to je v severských zemích relativní. Ale i tam, stejně jako u nás se většina živí prodejem vlastní práce, a menšina bohatne tím, si že jako vlastníci výrobních prostředků nezaslouženě ponechávají určitý díl odměny patřící dělníkovi za vykonanou práci.

Tato lety ověřená pravda však asi neplatí v myslích členů ÚV KSČM a velké většiny jejich členů, kteří nevolí stranu komunistické akce, ale momentálně stranu Dolejšovsko-

Filipovské revize marxismu-leninismu. Je podivuhodné, že **s odsudky klasiků marxismu ze strany Ransdorfa a Dolejše mlčky souhlasí lidé, kteří dle jejich přiznání nečetli ani jedno dílo klasiků. To je obrovské vítězství kapitálu, který se plně vyzbrojil marxistickou dialektikou, jen zaměnil znaménko prospěšnosti.** Řada členů hájí zrádce a revizionisty v čele KSČM a poslušně na přání kapitálu plive na klasiky dělnického hnutí, a ani jim to není divné, vždyť jsou jen mezi svými...

To je také, ač to tak zdánlivě nevypadá, triumf klasiků marxismu, kteří ne pro zbožná přání, ale svou vědeckostí a seriózností k celému lidstvu analyzovali a na podkladě analýzy klasifikovali jednotlivé fáze ekonomického vývoje společnosti, včetně kapitalismu jako fáze poslední. Měli a mají pravdu, jen ji, tu jejich pravdu využívá někdo jiný, než oni původně chtěli, a těm, kteří o jejich pracích moc nebo nic nevědí, to kupodivu nepřijde ani divné. Takže není divné ani to, že měl-li socialismus takovéto obháje, které vidíme kolem sebe na „stranické půdě“ dnes, pak to s námi všemi ani nemohlo dopadnout jinak. Kapitál by musel být padlý na hlavu, kdyby naší zrady na jedné straně a hlouposti na straně druhé nevyužil. Jsou to krutá slova, jsou ale výsledkem trpkého poznání dějinných souvislostí a provedené analýzy podstaty mnoha jevů ve vzájemných souvislostech.

Pokud někoho díla klasiků neinspirují k přemýšlení o světě kolem, a nepřijme systematickosti a objektivnosti jejich závěrů, nebo pokud není ochoten či schopen aplikovat metody jejich myšlení a závěrů na klasifikaci dění kolem sebe, pak tento člověk by neměl patřit ke členům komunistické strany. Je-li jim i přesto, měla by se s ním zdravá komunistická strana rozloučit. Neučiní-li to jedinec sám, či strana, pak tento jedinec posouvá komunistickou stranu jen dál do záhuby. Potíže současné doby pramení z toho, že očistu svých řad z tohoto pohledu strana nečinila, a nečiní tak doposud. Nejedna klasika marxismu vyřknuvši přibližně tato slova: „**K tomu, abychom se sjednotili, se musíme nejdříve názorově rozdělit, vyjasnit si v diskusi o co nám komu zejména jde, a teprve poté se můžeme názorově sjednotit a táhnout za jeden provaz.**“

Kapitál sám, tak jako se zasloužil o vznik komunistického hnutí, se přes svoji cílevědomost nemůže vyhnout tomu, aby lidstvo, národ nebo stát nakonec nepostavil na samý okraj propasti. Ještě je čas prohlédnout, ale nepřichází-li zdravý rozum od lidí jsoucích v našem čele, ani od nás samých – občanů našeho státu, nevnímáme-li varovné hlasy moudrých lidí z lůna kapitalistického společenství, a nečteme-li klasiky marxismu, pak jsme abonenty na zasloužený trpký konec, nacistické plynové komory ostatně hořely pár kilometrů od našich hranic ještě před pár desetiletími.

Chce to jen jedno, promnout si oči a procitnout z růžového snu o kapitalistickém ráji. Věří-li mu někdo z těch dvou třetin odsouzených navěky k tomu, aby nedosáhli ke kapitalistickému nebi, pak jen ukazuje svou nízkost a hloupost, a také, i když se to mnohým asi líbit nebude, skutečnou lidskou ubohost ve vztahu k potomkům a lidstvu vůbec.

Pohledme na slova, která dle získaných internetových materiálů slyší frekventanti lidoveckých „stranických školení“. KDU-ČSL je dle těchto slov, která ve svém nitru lépe odráží současnou realitu, než to činí ve svých dokumentech, ale i ve svém interním stranickém životě KSČM:

„BIPOLARITA světa je zatím ještě stále, s odřenými zády zajištěna jako záruka míru. Zatím u nás stále ještě vykřikují fanatičtí, militantní antikomunisté, když se demokracie stala nejdokonalejším nástrojem manipulace občana, musíme každý politický tah či jev pozorovat ze všech stran. **Jako ptáci v přírodě: není umělé krmení n á v n a d a ?** To již začíná chápat lid Latinské Ameriky, kdy za Bushovými humny již vládnou socialističtí prezidentí a vlády: 1) – KUBA - Fidel Castro, 2) – BRAZILIE - Lula, 3) – BOLÍVIE - Evo Morales (Indián), 4) – VENEZUELA - Hugo Cháves, 5) – ARGENTINA - Kirchner, 6) – PANAMA - Torrios, 7) – URUGUAY - Tabré, 8) – CHILE - Michelle Bacheletová. Proto přemýšlejme o svém SVĚTOVÉM NÁZORU“.

A o všem ostatním již psali klasikové, ti ovšem za nás dnešní realitu posuzovat a analyzovat nemohou, již nejsou mezi námi. To musíme jejich metodou myšlení udělat my

sami. Jen je jisté, že to neudělá současné revizionismem a zradou prolezlé vedení komunistické, přesněji již dávno pseudokomunistické strany. A jak dlouho je necháme otravovat a dál ničit náš společný život, to záleží na nás všech, pokud ještě vůbec za něco stojíme. Pár českých a slovenských dětí bude mít zajištěné relativně bohaté zázemí a po rodičích zdědí značný přepych; ale co ty naše děti, co jim vlastně opravdu zanecháme, jaký svět a jaké vyhlídky...